SUPER-MARVIN

HINTA 1€
MARVIN THE LEHTI
#2/2016

SUO-ASIAN KUUMAT KUVAT
S. 9

KAIKKIMÄN: HUKKASIN ITSENI
S. 13

TERÄSMIES TYLYPAHKASSA S. 11
SUPERPÄHKINÄSUKLAAN TERVEYSVAIKUTUKSET S. 12

TIEDOTE SUPER-SANKAREIDEN LIITON JÄSENILLE

Olemme saavuttaneet neuvottelutuloksen YKSTin (YK:n supersankaritoimisto UNSHO) kanssa työehtosopimukseen tehtävistä muutoksista.

Työvaatekorvaukseen on saatu lisäys: Jos asu vaatii erityistä säteilysuojaa, YK korvaa aiheutuneet kustannukset. Jos säteilysuojavaatteen voi tuottaa omassa tai omistamansa konsernin laboratoriossa, kustannukset voi vähentää tuottajan tai yhtiön verotuksessa. Tällöin korvausta ei myönnetä. Muutos tulee voimaan 1.1. 2017.

Ydin- tai antimateria-aseen räjähdyksen aiheuttamien vaurioiden korvaamisesta jatketaan neuvotteluita. Tavanomaisten räjähteiden, ansojen ja ammusten aiheuttamien vaurioiden korjaaminen korvataan kuten ennenkin. (Lomake, jolla korvausta haetaan, löytyy liittomme sivuilta.)

Palkkausjärjestelmässä tapahtuu seuraavat muutokset 1.12. 2016 alkaen: Pelkästään öisin työskentelevät supersankarit saavat jatkuvan vaikean työajan lisän, jona maksetaan 10 %:lla korotettua yövuorolisää (kts. sopimuksen kohta 5.1.2.7.b). Kolmivuorotyössä olevien supersankareiden ilta- ja yövuorolisiä korotetaan 5 %:lla nykyisestä (kts. sopimuksen kohta 5.1.2.6 ja 5.1.2.7.a). Tämä korotus vaikuttaa myös jatkuvan vaikean työajan lisään.

Työaikajärjestelmää muutetaan siten 1.1. 2017 alkaen, että viikoittainen työaika pitenee 2,5 tunnilla. Pidennyksen voi kohdentaa yksittäiseen työvuoroon tai sen voi jakaa tasan kahdelle tai useammille vuoroille. Supersankari voi itse ratkaista, kumman vaihtoehdon valitsee. Valitusta työajanpidennysmallista tulee ilmoittaa YKSTille 30.11. 2016 mennessä info@unsho.un-osoitteeseen.

Huomatkaa, että supersankarilisenssit muuttuvat määräaikaisiksi 1.1. 2019 alkaen aiemman sopimuksemme mukaisesti. Jatkossa lisenssi on voimassa viisi (5) vuotta kerrallaan ja jatkoa haetaan YKST:n sivuilta löytyvällä lomakkeella 6 kk ennen määräajan päättymistä. Hakemukseen tulee liittää lääkärintodistus terveydentilasta ja päätoimipaikan tiedustelupalvelun antama todistus supervoimista ja tai erityisominaisuuksista ja -taidoista. Jälkimmäistä liitettä ei vaadita niiltä, joiden päätoimipaikka sijaitsee totalitaristisessa valtiossa. Tällöin supervoima- ym. todistus haetaan YK:n turvallisuusneuvostolta. Lähetämme tarkemmat hakuohjeet toukokuussa 2018.

Ammatilliseen koulutukseen on lisätty direktiivin 149982/2016 mukaisesti liito-, loikka- ja lentokoulutusta. Direktiivi edellyttää neljä (4) koulutuspäivää lisenssikaudella LLL-lupakirjan uusimiseen. Koulutustilaisuuksista eri toimipiireissä tiedotetaan liiton verkkosivuilla ja sähköpostilistalla.

YK:n yleiskokous on hyväksynyt oikeusturva- ja vastuuvakuutuksen ylimmän korvausluokan (korvauluokka 9) korotuksen liittomme ehdotuksen mukaisesti. Ylin korvausluokka kattaa nyt 4 miljardin dollarin vahingot, jotka aiheutuvat ulkoavaruudesta tai Jotunheimista tulevan hyökkäyksen torjunnasta. Tähdennämme, että se todellakin tarkoittaa vain näitä kahta uhkaa. Vastuuvakuutuksen korvausluokka 2 ei päde, jos pikkujoulukaudesta aiheutuvia kärhämiä selvitellessä käytetään mitään bumerangia voimakkaampaa asetta. Nämä tilanteet tulee jättää ensisijassa ravintoloiden järjestyksenvalvojien ja poliisin huoleksi. Jos edellä mainitut toimivaltaiset tahot ovat kuitenkin jo toimintakyvyttömiä, saa tilanteen rauhoittamiseksi käyttää enintään bumerangia taisteluteknikoiden lisäksi.

Muistutamme jäseniä, että työehtosopimus on universaalisti yleissitova, joten sitä kuuluu noudattaa myös silloin, kun joko toimeksiantajan tai supersankarin päätoimipiste sijaitsee Maan ulkopuolella.

Pysykää lujina, toverit!

Yhteistyöterveisin
Supersankareiden liitto ry:n
hallituksen puolesta
Vihreä Lyhty, puheenjohtaja
TJH+SK

KAPTEENI KEMINMAA PELASTI YYA-SOPIMUKSEN

Kapteeni Keminmaa ilmoitti eilen illansuussa pelastaneensa YYA-sopimuksen. Kyse oli vuonna 1948 solmitun Suomen ja Neuvostoliiton Ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksen alkuperäiskappaleesta, joka oli ollut kateissa jo jonkin aikaa. Tosin viranomaiset eivät olleet huomanneet sopimuksen katoamista ennen kuin Kapteeni Keminmaa ilmoitti siitä kolme päivää sitten.

Värikkäässä sankarityöselosteessaan Kapteeni Keminmaa kertoi paikantaneensa YYA-sopimuksen alkuperäiskappaleen helsinkiläisen kauppakamarin alakertaan, jossa sen sivuja aiottiin käyttää hampurilaisten kääreinä natomielisten ja länsi-intoilijoiden salaisissa grillijuhlissa. Kapteeni Keminmaa hälytti heti paikalle liittolaisensa Sosiaalidemokraattimiehen, joka ei kuitenkaan saapunut koskaan sovitulle kohtaamispaikalle Tamminiemen portille. Kapteeni Keminmaan piti siirtyä itse taksilla rikospaikalle.

Napattuaan 3–8 vahvistavaa vodkalasillista, Kapteeni Keminmaa syöksyi kohti iljettävän bakkanaalin näyttämöä – mutta hänen kauhistuksekseen kauppakamarin kellarinovi oli valmistettu väyrynenniitistä, tuosta inhasta mineraalista, joka vie Kapteeni Keminmaan voimat. Kapteeni luhistui oven eteen ja olisi jäänyt sille tielleen, ellei hänen avustajansa Avustaja olisi kiskonut häntä kauemmas turmiollisesta ovesta.

Yhdessä Avustajan kanssa Kapteeni Keminmaa punoi juonen. Aluksi kaksikko suunnitteli hälyttävänsä Itänaapurin, joka superkykynään pystyy kutsumaan paikalle trolliarmeijan. Trolleista on useimmiten enemmän haittaa kuin hyötyä, joten kaksikko päätti käyttää raaka voimaa ja tunkeutua kellariin ikkunasta, vaikka se olikin pahasti turvonnut ja melko hankalasti avattava muutenkin.

Kellarissa Kapteeni Keminmaa syöksyi heti grillin luo ja pelasti YYA-sopimuksen sivut unohdustakin pahemmalta kohtalolta. Seuraavaksi hän hyökkäsi kiinni kevyttä jatsia soittaneen yhtyeen mikrofoniin ja piti yli kolmetuntiseksi venyneen puheen, joka mm. varoitti länsi-integraation sudenkuopista. Puheen lopussa kaikki kellarissa olleet katalat natohaukat olivat muuttuneet lattialla nyyhkyttäväksi ja sopertelevaksi massaksi ja Kapteeni Keminmaa saattoi tapansa mukaan poistua paikalta voittajana. Pian nähtiin Helsingin taivaalla Lentävä Jalasmökki suuntaamassa kohti pohjoista.

Super-Marvinin esittämään kysymykseen, mitä merkitystä YYA-sopimuksen pelastamisella oli nyt kun Neuvostoliiton hajoamisestakin on jo 25 vuotta, Kapteeni Keminmaa vastasi ”En ymmärrä kysymystä.” **VS**

SUOMEN HUIPPUSANKARI HAUSSA

TUOTANTOKAUSI 3., JAKSO 6.

Kalapuikkomies herää ensimmäisenä huippusankarikokelaiden talossa ja lampsii keittiöön etsimään jotain ravinnoksi kelpaavaa. Pengottuaan kaikki kaapit hän tekee todellisen löydön: kamomillateepurkkiin on piilotettu tölkki hapansilakkaa. Onnesta soikeana Kalapuikkomies hiipii ulos syömään silakan. Hän ei edes vaivaudu huuhtelemaan aromikasta herkkuaan, vaan särpii sen nautinnolla suuhunsa sellaisenaan. Viikset mielihyvästä väpättäen hän luikkii vessaan purskuttamaan suuvettä peittääkseen hapansilakan tymäkän aromin. Siinä vaiheessa muutkin supersankarikokelaat alkavat hiljalleen heräillä ja vaeltaa unenpöpperöisinä keittiöön. Äkkiä kuuluu vertahyytävä parkaisu: Sillimummo huomaa, että hänen erikoistilanteita varten jemmaamansa hapansilakat ovat kadonneet kuin pieru Saharaan.

Ennen kuin Sillimummon silakoiden kohtalo ehtii selvitä, putkipostista alkaa kuulua kohinaa: se on viesti Kapteeni Tädiltä. Kokelaat käsketään välittömästi Esplanadin puistoon. Siellä heille kerrotaan, että puistossa oli kissa jaloittelemassa valjaat päällä, kunnes se lähti jahtaamaan perhosta ja ryöstäytyi emäntänsä hallinnasta. Kissa kipusi salamannopeasti puuhun, muttei osannutkaan tulla enää alas. Huippiskokelaiden tehtävänä on auttaa kissa alas puusta vahingoittamatta kissaa tai puuta.

Strömsö on vuorossa ensimmäisenä. Hän nikkaroi puistossa lojuvista pantittomista tölkeistä sekunneissa tikkaat ja kipaisee ylös puuhun kuin aropupu. Strömsö noutaa kissan menestyksekkäästi alas, mutta saa suorituksen aikana rajut raapimajäljet.

Seuraavana on vuorossa Sillimummo, joka alkaa laulaa. Hänen laulaessaan alkaa jonkin matkan päässä olevasta Kolera-altaasta nousta kalaa. Ne kävelevät pyrstöillään kohti puuta ja kissaa ja alkavat houkutella kissaa alas puusta. Pienen hämmennyksen jälkeen pikkupeto loikkaakin puusta erityisen isokokoisen silakan kimppuun. Samassa laulu loppuu kuin seinään ja edelleen elävien kirjoissa olevat kalat alkavat henkensä kaupalla räpiköidä takaisin kohti merta. Kissa on hurjan loikkansa jälkeen yhä ehjin nahoin ja kylläinen.

”Liekehtivä Nauris Suomesta, syö luumuja, ulostaa joulutorttua!” Nauris ryhtyy innolla töihin. Ensin hän nieleskelee mahdollisimman paljon ilmaa muutaman minuutin ajan. Sitten hänen ilmeensä muuttuu hyvin keskittyneeksi ja hänet ympäröi lähes läpinäkymätön, kellertävä pilvi. Pilvi leijailee kohti puuta jossa kisuliini kurkistelee uteliaana alas. Pilvi lähestyy pelastettavaansa alhaalta päin ja ikään kuin kuopaisee sen mukaansa niin hellästi kuin vain lähes kaasumainen seos voi tehdä. Höyhenen kepeästi kissa leijutetaan alas ja lasketaan maahan ennen kuin keltainen pilvi karkaa kauas tavoittamattomiin.

Viimeisenä vuoroon pääsee Kalapuikkomies. Hänen äärimmäisen vakuuttavat, 70-luvun tyyliin muotoillut viiksensä alkavat väpättää hurjasti ja äkkiä ne kasvavat metrikaupalla pituutta. Viiksien kärjet muodostavat hurjia lonkeroita, jotka syöksähtävät kohti kauhusta kangistunutta ja sähisevää kissaa. Vastarinta on kuitenkin turhaa ja pian kissimirri onkin taas maankamaralla vain hieman hämmentyneenä.

Supersankarimme palaavat talolle uupuneina ja pahanhajuisina. Sankarimme onnistuvat yhteistuumin saamaan aikaiseksi lounasta ja syömään sen ennen kuin heille saapuu uusi viesti. Tällä kertaa Kapteeni Täti käskee heidät pikapikaa Eduskuntatalolle. He saapuvatkin paikalle supernopeasti. Toinen tehtävä on puolittaa työttömyys ilman käsiä.

Miten sankarimme selviävät hurjasta haasteesta? Miten tuomaristo kykenee laittamaan kissanpelastusmanööverit paremmuusjärjestykseen? Kuka putoaa kelkasta juuri ennen finaalia? Samaan supersankariaikaan samalla supersankarikanavalla...

Huom! Jaksossa käytetty kissa on koulutettu ja ammattimainen pelastuskissa, joka palaa mielellään takaisin puuhun, joka on sen lempipaikka maailmassa. Yhtäkään kissaa ei ole vahingoitettu ohjelman kuvauksissa. **SL**

SUPERSANKARILAINSÄÄDÄNNÖN BYROKRATIAVIIDAKON SELVENNYSTÄ

Alati kasvaneena ilmiönä supersankarit ovat tuoneet mukanaan liudan uusia oikeudellisia kysymyksiä. Kuka korvaa supersankarin pidätystilanteessa aiheutuneet esinevahingot? Kuinka laaja on supersankarin yksityisyydensuoja ja oikeus anonymiteettiin? Missä määrin supersankarit saavat toimia poliittisina vaikuttajina? Näitä ja monia muita lukijoitamme askarruttavia kysymyksiä selvitimme Supersankarien keskusliiton juristilta, M. O. Mentilta.

”Supersankarioikeus on jatkuvassa muutoksessa oleva oikeudenala, joka kehittyy uusien ennakkotapausten myötä”, toteaa Mentti, ja jatkaa ”vielä 90-luvun alkupuolella puhuttiin hyvin vähän supersankarien aiheuttamien esinevahinkojen korvaamisesta, mutta korkeimpaan oikeuteen nousseen ennakkotapauksen Ahmamies vs. S. Aitamaa johdosta korvausvaatimukset ovat yleistyneet. Kyseisessä tapauksessa Ahmamies oli puolustanut miljardööri Aitamaata hänen tehtaallaan valitettavan säteilyongelman kohteeksi joutuneelta kuusimetriseltä ex-työntekijältä, ja prosessiin aikana naarmuttanut Aitamaan vuoden 1967 Mustangia, mistä hän nosti kanteen Ahmamiestä vastaan.”

Asiakirjojen valossa tapaus oli varsin ainutlaatuinen. Korkein oikeus yksimielisesti katsoi, että omaisuudensuojaa oli kyseisessä tapauksessa rikottu. Tapaus ei kuitenkaan ratkennut, sillä Ahmamiehellä ei ollut pysyvää osoitetta, jonne haastekirjeen olisi voinut lähettää. Ahmamies oli myös kadonnut kokonaan, eikä häneen saatu muutenkaan yhteyttä. Samankaltaisen supersankarin ilmestyminen keltaisessa spandex-asussa länsinaapurimme katukuvaan oli myös varmasti sattuma. Korjatakseen lainsäädäntöä eduskunta sääti lain supersankarien rekisteröimisestä ja ammattinimikkeen suojaamisesta. Nyt jokaisesta supersankarista pidetään rekisteriä, johon kirjataan yhteydenottokeinot (kuvioiden heijastaminen pilviin ym.) ja itse ammattinimike on suojattu, jotta kuka tahansa ei voisi laillisesti esiintyä supersankarina.

”Lainsäädännön taustalla oli ilmeisesti pelko siitä, että supersankareina esiintyvät ihmiset voisivat vahingoittaa muiden omaisuutta ilman, että heidän tulee paljastaa identiteettiään. Supersankareilla kun on supersankarilain mukaan absoluuttinen oikeus anonymiteettiin. Kun nimikkeestä tehtiin suojattu, ei se enää päde supersankareina esiintyviin henkilöihin”, toteaa Mentti. Lainmuutos myös estää tavallista kansalaista hyödyntämästä supersankarien oikeutta verottomaan tuloon, sillä enää aivan kuka tahansa ei voi ottaa itselleen supersankarinimeä ja kyseisen nimen turvin pyörittää vaikkapa pimeää pitseriaa. Ongelmia ei myöskään enää synny supersankarien rajoittamattoman parkkioikeuden väärinkäytöstä.

Tapauksissa, jossa supersankari kuolee tunnistamattomana (henkilöllisyyttä ei paljasteta supersankarilain seitsemännen pykälän mukaan, sillä sankarien omaisten tulee nauttia suojaa arkkiviholisten kostoilta) tai jos supersankaria ei olla saatu kiinni, joutuu valtio korvaamaan ainehyvitykset. Jos sankari kuitenkin vain esittää kuollutta lavastustarkoituksessa tai välttelee maksuvastuutaan, on valtiolla regressi-, eli takautumisoikeus korvattuun summaan supersankarilta (pykälä 7, momentti 2). Supersankari kuitenkin hyvin harvoin joutuu maksumieheksi, sillä yleensä supersankarien ammattijärjestöt maksavat kulut.

Entä mitkä ovat supersankarilainsäädännön polttavimmat puheenaiheet?

”Tällä hetkellä supersankarien osallistuminen yhteiskuntapoliittiseen toimintaan on herättänyt paljon keskustelua, eikä asia helpottunut, kun vasemmiston supersankari-puheenjohtaja Punatähti paljastui oikeistohallituksen pääministeri Käteiseksi”, toteaa Mentti. ”Supersankarien mahdolliset kaksoisroolit politiikassa luovat ongelmia demokratian toiminnalle, joten heidän poliittista toimintaansa on rajattu. Oman ongelman luovat myös mieliä hallitsevat supersankarit, jotka aiheuttavat vielä suuremman vaaran kauniille demokraattiselle yhteiskunnallemme.”

”Toinen kiperä kysymys on ulkomaalaisten supersankarien asema Suomessa, sillä keskusliitto on ilmaissut huolensa siitä, että ulkomaalaiset ’vievät heidän työnsä’. Keskusliiton johtaja Aku Valtti onkin ehdottanut suuria infrastruktuuriparannuksia, joilla vaikeutetaan ulkomaalaisten supersankarien laitonta maahantuloa. Monet luottavatkin kotimaiseen toimintaan niin paljon, että ennen pelastustilannetta varmistavat, että heidät pelastaa juurikin kotimainen, eikä vaikkapa virolainen supersankari.” **MH**

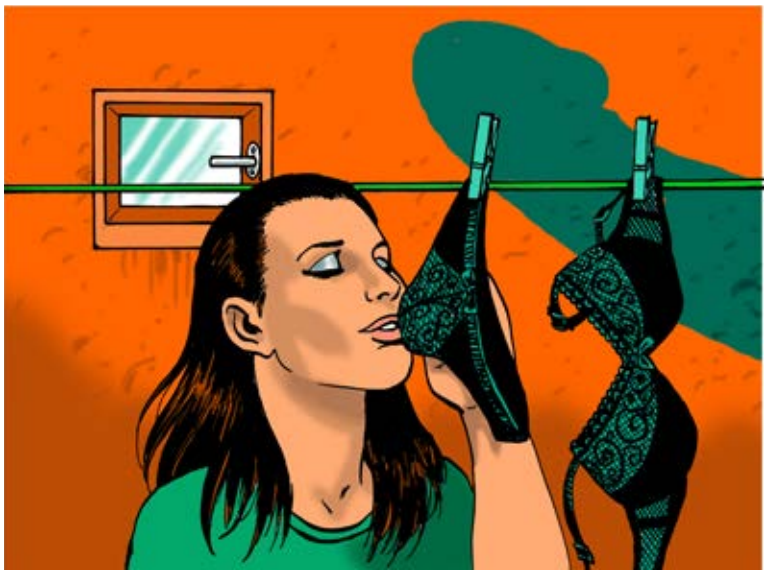

Emmanuel Arsé

KELLARI-KOISTINEN

Janna tasapainottaa pyykkikorin lanteelleen ja tarttuu kellarin portaiden kaiteeseen. Alhaalla kahteen suuntaan haarautuva kellarikäytävä on pimeä, mutta tuttu, häntä ei pelota. Vasemmalla pimeydessä odottaa kuivaushuone, oikealla käytävä johtaa kellarikomeroille. Kääntyessään kulmasta Janna huomaa oven alareunan valoviirusta, että huoneessa on joku. Ärsytys iskee Jannaan välittömästi. Hänen pitää jakaa yksityinen hetkensä, oma tilansa jonkun muun kanssa.

Janna avaa kuivaushuoneen oven ja hänen mielessään läikähtää toivo. Huone vaikuttaa tyhjältä – ehkä valo on unohtunut päälle edelliseltä kävijältä. Mutta ei, iso sinertävä lakana heilahtaa ja sen takaa kurkistaa hymyilevä nuori nainen. Tytön ruskeat hiukset ovat rennolla nutturalla. Janna tyttöttelee naista mielessään, vaikka he ovat suunnilleen samanikäisiä. Minja, tytön nimi on Minja. Janna muistaa nimen taloyhtiön syystalkoista, joissa Janna haravoi hetken sillä välin kun Olli nukkui rattaissa. Minja on opiskelija, sosiaali jotain tai jotain logiaa. Yhtäkaikki Janna ihmettelee millä oikeudella opiskelija on saanut asunnon kaupungin vuokratalosta.

”Hei”, Minja huikkaa ja nostaa pienestä korista pitsiset mustat rintaliivit narulle. Että pitääkin tuoda pornovaatteensa tänne ukkomiesten iloksi, Janna tuhahtaa mielessään. Vaikka eipä kuivaushuoneessa miehiä käy. Janna sai Jarin kerran noutamaan pyykit, päivää ennen kuin piti lähteä synnytyslaitokselle Ollia saamaan. Siitäkin on pian jo kaksi vuotta.

”Hei”, Janna vastaa ja hämmästelee itseään etteivät hänen kalseat mietteensä lainkaan kuulu äänessä. Hänhän tervehti suorastaan ystävällisesti. Janna nostaa korista ensimmäisen raidallisen ankka-bodyn ja ripustaa sen narulle. Naiset ripustavat pyykkiä hetken hiljaisuudessa.

Minja kumartuu nostamaan viimeisiä pikkareita korista. Monikohan opiskelijakolli nuokin on kiskonut tuon narttusen yltä, Janna miettii kateellisena.

”Tuoksuuko sinusta täällä jotenkin erikoiselta”, Minja sanoo äkkiä, yhä alaspäin kumartuneena. Janna näkee että tytöllä ei ole rintaliivejä, vain jokin löysä toppi paidan alla. Ehkä kaikki rintsikat ovat pyykissä.

Janna vetää ilmaa syvään sisäänsä nenän kautta. Minja tulee hänen viereensä ja tekee samoin. Äkkiä he hymyilevät toisilleen.

”Joo, erikoinen tuoksu. Olisiko jollakulla kaatunut pullo Old Spicea pyykkikoriin?” Janna lohkaisee ja häntä hävettää heti typerä vitsailuyrityksensä. Minja kuitenkin hihittää iloisesti ja nuuhkaisee ilmaa vielä kerran. Siinä on kutkuttava tuoksu.

Se tuoksuu mieheltä. On mahdotonta sanoa mistä se tulee.

Minja vilkaisee vielä Jannaa pieni hymy kasvoillaan.

”No, jätän sut tänne nuuhkimaan, lupasin skypettää kaverille Australiaan”, Minja sanoo ja kääntyy pois. Janna katsoo hänen peräänsä, Ollin pieni autopaita puolimatkassa matkalla narulle. Minjalla on miellyttävän pyöreä takamus ja neidon vyötärö, sellainen jollaisia Jari kääntyy muka huomaamatta tuijottamaan silloinkin kun he ovat koko perheen kävelyillä.

Vaikka mitä sitä itseään pettämään. He ovat käyneet koko perheen voimin kävelyllä tasan yhden kerran, kun Olli oli kolme kuukautta. Jarilla on työttömäksi paljon kiireitä. Äskenkin Jari varoitti Jannaa viipymästä – Olli voisi herätä ja sitä paitsi Jarin bussi kaupunkiin lähtisi pian. Jotain matsia piti päästä seuraamaan kavereiden kanssa. Näitä matseja tuntuu olevan yhtenään ja joka toinen kerta Jari jäi Keken tai Maken sohvalle yöksi ja Janna sai hoitaa Ollin aamutoimet yksin. No, yksin hän hoiti ne muutenkin, kun tarkemmin ajatteli.

Janna hidastaa ripustustahtia. Kyllä se äijä voi sen verran odottaa.

Nostettuaan Ollin vaatteet narulle Jarin typerien t-paitojen ja muutaman oman ärsyttävän mammamaisen alusvaatteensa rinnalle Janna seisahtuu vielä hetkeksi katsomaan narua, jolla Minjan alusvaatteet roikkuvat siistissä rivissä. Kuivaushuoneessa todellakin tuoksuu, eikä lainkaan pahalta. Minjan vaatteiden lähellä miesaromi muuttuu syväksi kukkaistuoksuksi. Janna ei voi vastustaa kiusausta, vaan nousee varpailleen ja nuuhkaisee Minjan mustia pitsipikkareita, jotka roikkuvat hänen kasvojensa edessä. Pikkareiden kukantuoksu ja ilman miehentuoksu sekoittuvat. Kuin unessa Janna nostaa etusormensa ja sivelee pikkareita kohdasta, jonka tietää tuntuvan parhaimmalta. On kuin joku sivelisi Jannaa samasta kohdasta, pieni sähköinen väre kulkee hänen pöksyissään, hän voisi vaikka vannoa. Veri syöksähtää äkkiä Jannan korviin ja poskille. Mitä ihmettä hän on tekemässä, nuuhkimassa naikkosten pikkareita kuin jokin perverssi vanha ukko. Janna vilkaisee säikähtäneenä ovelle, ikään kuin se olisi kolahtanut hiukan. Hän huokaisee helpotuksesta: hän on yksin kuivaushuoneessa. Janna hengittää syvään ja häpeä tuntuu haihtuvan kun uusi annos miehentuoksuista ilmaa täyttää hänet. Ilma tuntuu saavan hänen aistinsa terävöitymään ja mielensä sumentumaan.

Jannaa huimaa. Hän peruuttaa vasten kuivaushuoneen oranssiksi maalattua betoniseinää. Tässä kohtaa seinässä on erikoinen kyhmy. Janna on katsellut sitä usein oudon huvittuneena, sillä se muistuttaa aivan, no, reipasta pullotusta housuissa. Ilmeisesti jokin putkenmutka on haudattu betoniin. Kyhmy on melkoinen: se muodostaa lähes satulan, jonka päälle voisi istuutua niin että se olisi aivan kuin...

Janna sulkee silmänsä ja on jälleen koulun diskossa vuosikymmen aikaisemmin, nuorena ja röyhkeänä. Pimeässä luokkahuoneessa hän peruutti tanssimalla luokan komistuksen Jarkon seinää vasten ja pyöräytti sitten pyllyään tämän etumuksella.

Jarkolla oli järkyttävä erektio, joka Janna tunsi ohuen minihameensa läpi. Sykkivä elin aiheutti Jannassa sähköiskun kaltaisen sävähdyksen. Hän irrottautui vaistomaisesti pojasta, ja Jarkko tempautui ”vankilastaan” keskemmälle lattiaa. Kukaan ei kai huomannut tapausta, joka kesti vain sekunnin tai kaksi. He kaikki olivat humalassa kaktuslonkerosta, jota oli juotu aivan liikaa roskisten takana ennen diskoon menoa.

Nyt Janna palaa tuohon hetkeen, eikä päästäkään Jarkkoa satimestaan, vaikka tämä tempoilee hänen takamustaan vasten. Janna liikuttaa lantiotaan varovasti ja kyhmy hankaa häntä reisien välistä. Välissä ovat harmaat verkkarit ja vanhat pesuissa harmaantuneet pikkarit. Hänen pitäisi ostaa uusia alusvaatteita, pian. Sellaisia kuin Minjalla. Ajatus selvittää hiukan Jannan mieltä – mitä hän oikein on touhuamassa? Janna nojaa jo eteenpäin irrottautuakseen seinästä, mutta ajatus tuntuu vastenmieliseltä. Hän ei halua vielä nousta rappusia ylös makaronilaatikon ja vaippojen hajuiseen kotiin.

Vielä hetki, sitten Janna lähtee ylös kuulemaan Jarin moitteet viipymisestään. Moneltako se bussi muka lähti?

Siis takaisin Jarkon luo, nuoruuteen, haluun.

Janna kuvittelee kuinka Jarkko kiertää kätensä hänen ympärilleen. Ne etenevät tutkiskellen pitkin hänen vartaloaan, jonka jenkkakahvat ovat kadonneet. Toinen etsiytyy rinnoille, ja kupertuu vasemman ympärille, toinen liukuu alas vatsalle...

Janna kiihdyttää hieman lantionsa liikettä kyhmyn päälle. Se tuntuu lämpimältä, sen sisässä on varmaan jokin lämminvesiputki.

On kuin betoni joustaisi Jannan selän takana – hän pääsee parempaan asentoon kyhmyn suhteen. Katkonainen hengähdys karkaa Jannan huulilta. Nyt koko seinä on lämmin, kuin sekin huokaisisi Jannan kiihtyneen hengityksen tahtiin. Miehentuoksu tuntuu voimakkaammalta kuin äsken, kun he nuuhkivat ilmaa sen kuuman opiskelijamimmin kanssa.

Janna tuntee melkein Jarkon kädet ympärillään. Lämmin käsi etsiytyy verkkareiden kuminauhan alle – onko se hänen kätensä vai jonkun muun? – eivätkä ne ole verkkarit, vaan se musta, kimallelangalla kirjoittu minihame, joka on nyt noussut takaa melkein kokonaan ylös. Koulun disko on kadonnut ja he ovat kahden kuin Janna kuivaushuoneessa.

Äkkiä kiihko nousee kohti huippua. Janna tuntee että kyhmy pongahtelee hänen jalkojensa välissä kuin ihan aito asia... Janna nojaa taaksepäin.

Ja on kaatua. Viime hetkellä vahvat kädet tarttuvat häneen ja puristavat hänet vasten kehoa, miehen kehoa.

Janna säikähtää.

”Hyssss...” pehmeä ääni kuiskaa hänen korvaansa. Janna tajuaa. Tämä on unta, unelmaa eikä Jannan tarvitse välittää siitä, mitä nyt seuraa. Hän rentoutuu miehen otteessa. Miehen kädet jatkavat siitä, mihin Jarkon kädet jäivät kuvitelmassa.

Käsi etsiytyy Jannan sinisen t-paidan alle. Toinen seuraa perässä, liukuu pitkin Jannan pehmeää vatsaa. Mies murisee tyytyväisenä ja ääni saa Jannan värähtämään.

Kyhmy on edelleen siellä, mutta Janna ei ole enää kuivaushuoneessa, vaikka miehentuoksu tuntuu jos mahdollista vieläkin voimakkaammalta.

Janna asettelee itseänsä paremmin miehen kyhmyä vasten ja alkoi liikuttaa takamustaan niin kuin ne naiset strippiesityksessä, jota Jari raahasi hänet katsomaan heidän toisilla treffeillään.

Kova elin, jossa ei enää ole jälkeäkään betonin peittämästä lämpöputkesta, sykkii vasten hänen takamustaan. Janna nousee varpailleen sekunniksi ja saa ulokkeen reisiensä väliin. Se painuu vasten hänen häpyään. Sekunnissa Janna on kostea ja valmis. Miehen toinen käsi on nostanut hänen rintaliivinsä ylös. Vasen nänni puristuu kovana sormien väliin.

”Sä olet niin kuuma, että mä en kestä tuota liikettä enää kovin kauaa”, mies kähisee hänen korvaansa.

Vaikka Jannaa pelottaa, että uni katoaa, hänen on pakko kääntyä ja katsoa rakastajaansa. Mutta vielä hetki... kuin kiusallaan Janna painautuu taaksepäin ja saa miehen parempaan otteeseen, reisiensä ja häpynsä kolmioon. Mies urahtaa nautinnosta.

”Mä varoitin”, mies sanoo ja kääntää hänet ympäri. Ennen kuin Janna ehtii saada selvää miehen kasvoista, tämä on painanut huulensa hänen huulilleen. Janna ei ole sitten teinivuosiensa suudellut niin intohimoisesti. He syövät toisensa huulia. Samalla Janna tunnustelee miestä, hänen kätensä seikkailevat miehen paidan alla. Lihakset ovat kiinteitä, eivät mitään bodarin muovilisäkkeitä, mutta sellaista mukavan kiinteää mieslihaa. Sitten Janna kokoaa rohkeutensa ja painaa kätensä takaa miehen verkkareiden sisään.

Janna ei tajunnut että miehen takamus voisi olla näin kiinteä ja hyvän-tuntuinen. Kuin peilikuvana mies tekee saman Jannalla ja leipoo hänen pehmeitä pakaroitaan voimakkailla käsillään. Jannan paita on jo kainaloissa. Hän kiertää kätensä miehen eteen ja sivelee hetken tämän vatsaa – jälleen, ei täydellinen sixpack, mutta aito ja kelvollinen miehen vatsa. Sormenpäillään Janna kontrolloi miehen intoa. Janna tuntee kuinka verkkareiden sisällä tempoilee elävä sauva, joka pingottaa kankaan äärimmilleen.

Sauvan kankaan peittämä kärki osuu Jannan vatsan iholle. Janna tekee ratkaisunsa ja kiskaisee verkkarit alas.

”Mmmmhh” mies murahtaa suu täynnä hänen kieltään. Äkkiä Jannan jalat irtoavat maasta. Hänet nostetaan muutaman metrin päähän – valot himmenevät, verho vetäistään syrjään ja iso vuode on yhtäkkiä Jannan selän takana.

Ja sitten selän alla.

Miehen kädet ovat kaikkialla, vapauttavat hänet t-paidasta, joka lentää jonnekin. Rintaliivien hakasetkaan eivät tee vastarintaa.

Janna riisuu itse verkkarinsa, mutta antaa miehen auttaa pikkarit yltään lanteitaan kohottaen. Jotenkin liike päätyy siihen että mies suutelee häntä sinne... ja jatkaa. Jari ei koskaan halua nuolla häntä, se itsekäs paskiainen. Jannan sen sijaan pitää joka kerta... ajatus haihtuu kun miehen kieli kiertelee Jannan häpyhuulia, nousee nuolemaan klitoriksen nipukkaa samalla kun miehen molemmat kädet leipovat hänen rintojaan. Äkkiä Jannan näkökentässä välähtää ja hänen selkänsä kaareutuu. Hän on tainnut saada orgasmin!

Mutta se ei riitä. Janna tarttuu miestä tukasta, eikä luovuta ennen kuin mies tajuaa. Janna nostaa jalkansa ylös miehen selkään, lukitsee nilkkansa ja pyörittää lannettaan parempaan asentoon.

Kova elin ponnahtelee, eikä tahdo löytää oikeaa kohtaa. Hetken mies hakee paikkaa, Janna tart-tuu kädellään kuumaan – kaluun, tämä on selvästi kalu toisin kuin Jarin mulkku, Janna toteaa hämärästi. Sitten kyrpä liukuu hänen sisäänsä ja täyttää hänet kokonaan. Janna huutaa jo tässä vaiheessa. Mies kerää hänen jalkansa käsivarsille ja alkaa työnnellä kiihtyvään tahtiin. Sängyn pääty hakkaa seinään heidän tahdissaan. Janna miettii hetken mahtaako se kuulua ylös asti, sitten hänen haaroistaan leviävät nautinnon purkaukset saavat hänet kiljaisemaan. Janna puristaa miestä jaloillaan, käsillään ja hävyllään, hän ei tiennytkään osaavansa sellaista. Mies karjahtaa ja Janna on varma että kuulee kuinka miehen pallit tyhjenevät hänen sisäänsä. Sitten on hetken aivan pimeää.

Janna piirtelee laajenevia kehiä miehen rintakehälle. Hengitys on tasaantunut, ja Janna alkaa ihmetellä koska tämä uni katkeaa. Milloin hän löytää itsensä autiosta kuivaushuoneesta?

Se ei tunnu tapahtuvan.

”Kuka sinä olet?” Janna kysyy lopulta, ihmeissään.

”Kellari-Koistinen” mies vastaa niin kuin se olisi koko vastaus.

He ovat taas hiljaa. Janna katsoo kyrpää, joka lepää miehen reidellä. Kauempana huoneessa oleva lamppu paljastaa että se on yhä kostea hänestä.

”Mutta miten...?” Janna aloittaa.

”Sinä kutsuit minut paikalle”, mies sanoo kuin kyse olisi pizzan tilaamisesta.

”Ai.” Janna nousee istumaan. Hänen sisältään valahtaa spermaa.

”Tuota, onko täällä jossain vessa tai kylppäri?”

”Tuo ovi”, Kellari-Koistinen sanoo ja osoittaa seinää oikealla puolella. Siellä tosiaan on ovi, jota Janna ei ollut huomannut. Hän astelee huoneen poikki ja panee merkille pienen keittokomeron, jossa on kaksi Repan Pizzan pitsalaatikkoa. Janna avaa vessan oven ja lukitsee sen takanaan. Nyt on siistiydyttävä, mentävä ylös... taivas, Jari on aivan raivona! Kauanko hän on viipynyt? Tunnin, kaksi? Janna on melko varma, että nukahti hetkeksi sen jälkeen kun hengitys tasaantui.

Vessa on onneksi hyvin varusteltu. Janna peseytyy huolellisesti ja kuivaa itsensä pehmeään, puhtaaseen pyyhkeeseen joka lojuu kylpyammeen laidalla kuin häntä odottaen. Hän tunnustelee hiuksiaan, ja huomaa että ne ovat toivottomassa sotkussa takaa. Onko täällä jossain harja? Toisaalta, Jari ei varmaan huomaisi vaikka hän palaisi kotiin kaula ja rinnat täynnä fritsuja.

Kauhu täyttää Jannan. Hän muistaa kuinka Kellari-Koistisen huulet olivat imeytyneet hänen kaulaansa kiihkon hetkellä. Ei kai vain–

Janna katsoo peiliin leukaansa nostaen. Hänen kaulassaan on iso punoittava kohta, selvästi rakastajan huulien työtä. Jari ei voi olla huomaamatta tuota!

Äkkiä fritsu alkaa tummeta hänen silmiensä edessä ja menettää pyöreää muotoaan. Kylppärin hämärässä näyttää siltä kuin Jannan kaulan sivussa olisi epämääräinen K-kirjain.

K niin kuin Kellari-Koistinen. Jannan kasvot alkavat punottaa. Mihin hän on joutunut?

Pääseekö hän täältä edes pois, koskaan? Sydän tykyttäen Janna avaa vessan oven.

Hän huomaa tuijottavansa Kellari-Koistisen sykkivään kaluun. Miehen kasvoilla on iloinen hymy, ikään kuin hän olisi ojentamassa kukkapuskaa. Ehkä onkin.

”Haluatko lisää?” Kellari-Koistinen kysyy hilpeästi.

Haluan. Ei. Jannan pää on pyörällä.

”Tuota – ei nyt. Minun... lapsi... mies”, Janna sopertaa.

”Ehkä joskus toiste sitten?”

Janna nyökkää. Hän kerää vaatteensa lattialta ja pukeutuu nopeasti. Koistinen ohjaa hänet ovelle – se on siinä kohtaa, missä Janna kaatui sisään tänne – mikä tämä onkaan? Ovi näyttää tavallisen kerrostaloasunnon ovelta.

Koistinen tarttuu ovenkahvaan ja kääntää hilpeät kasvonsa Jannan suuntaan. Janna ei voi mitään itselleen, hänen on vielä kerran suudeltava tuota miestä. Hän painautuu vasten tämän alastonta vartaloa. Hilpeä kalu litistyy vasten Jannan vatsaa. Jannan kerää kaiken tahdonvoimansa ja pysäyttää kätensä, jotka ovat jo liukumassa kohti Koistisen lemmensauvaa. Sen sijaan hän tarttuu oveen ja astuu sen takaiseen pimeyteen.

”Heihei” Janna sanoo valossa seisovalle miehelle ja tuntee itsensä hölmöksi. ”Heippa” mies sanoo hymyillen ja valo katoaa. Janna on yksin pimeässä. Hän astuu askeleen – ja jotain viileää osuu hänen kasvoilleen. Janna tukahduttaa kirkaisun, ennen kuin tajuaa mihin on törmännyt. Lakana. Hän on kuivaushuoneessa. Janna hapuilee suuntaan jossa arvelee oven olevan ja sytyttää valot. Tuttu kuivaushuone. Päätyseinän oranssista betonista erottuu vielä kyhmy, mutta se näyttää hiukan pienemmältä kuin Janna muisti.

Janna pakenee ylös. Jari seisoo eteisessä kun Janna avaa oven.

”Missä helvetissä sä muija olet kupannut? Mun bussi lähtee viiden minuutin päästä!”

Viiden minuutin? Janna vilkaisee kelloa. Hän on ollut poissa enintään 10 minuuttia.

”Olin vittu 10 minuuttia poissa. Ripusta itse pyykkisi kuivumaan jos tiedät miten se tehdään nopeammin. Ja vaikka pese ne kerrankin itse!” Janna huutaa. Hän ei ole aiemmin huutanut Jarille näin kovaa.

Ja Olli nukkuu! Ei saa huutaa. Janna sulkee suunsa, mutta katsoo silmät kiinni punoiden Jaria.

Jari tuijottaa häntä suu auki. Sitten mies kiroilee hetken vaimeasti, nappaa takkinsa ja tupakkansa.

”Ei tarvi odottaa”, Jari ärähtää ja pamauttaa oven takanaan kiinni.

Yöllä Jari tulee kännissä kotiin ja rojahtaa vuoteelle haisevana. Hän luikertelee Jannan peiton alle ja yrittää kiskoa Jannan yöpaitaa ylös. Janna kiskaisee peiton takaisin ylleen ja ynähtää tympeästi miehelle. Yllättäen tämä lopettaa lähentelyt. Hetken kuluttua Jari sammuu selälleen kuorsaten.

Janna havahtuu hetkeksi ihmettelemään, miten sai Jarin tottelemaan. Pian hän nukahtaa tyytyväisenä.

Seuraava viikko on Jannan elämän parasta aikaa. Ennen hän haki vanhat pyykit pois, kun pesi uuden koneellisen. Se tarkoitti matkaa kellariin parin päivän välein nyt, kun Ollin vaippapyykkiä ei enää tullut niin paljon. Uudessa järjestelmässä kellarin kuivaushuoneessa käydään päivittäin.

Toinen kerta Koistisen luona on ihanan nautinnollinen, pitkä ilta. Mies on kyltymätön mutta osaa lopettaa kun Jannasta tuntuu ettei hänen päänsä kestä enää yhtään orgasmin välähdystä. He makaavat lusikka-asennossa, Koistisen yhä osin jäykkä kalu vasten Jannan häpyä.

”Kuule”, Janna aloittaa. ”Miksi ei täällä kulu aikaa?”

Janna luulee ensin että Koistinen ei ymmärrä kysymystä.

”Kai mä saan sen jotenkin pysähtymään. Niin ehtii paremmin.”

Koistisen kalu nytkähtää itsestään ja liukuu vahingossa hiukan Jannan kosteiden häpyhuulien väliin. Jannasta tuntuu äkkiä, että hän ehkä sittenkin jaksaa vielä kerran.

Pukiessaan vaatteitaan ylleen ikuisuuksia myöhemmin Janna katselee Kellari-Koistisen asuntoa. Se näyttää tavalliselta yksiöltä: pieni keittokomero, jonka hellan päälle on edellisen kerran jälkeen ilmestynyt kolmas Repan Pizzan laatikko. Kinkku-Ananas on ruksittu sen kanteen. Kylppäri, ja makuualkovi, jonka leveä runkopatjasänky täyttää kokonaan. Olohuoneessa on kulunut musta nahkasohva, eri paria oleva nojatuoli, matala ruskea pöytä ja isokokoinen hiukan vanhanmallinen televisio ja dvd-soitin. Yksi dvd-kotelo lojuu pöydällä, Janna nostaa sen käteen. ”Kiimainen Katastrofi 1” lukee kannessa nakuilevan mimmin vieressä. Janna vilkaisee Kellari-Koistiseen, joka virnistää hänelle härskisti. Keneltä tahansa muulta tuo ele olisi ollut ärsyttävän nulikkamainen. Sohvapöydän lehtitasolta pilkistää vanha Jallu, sekin vielä.

Janna nostaa katseensa ja tajuaa että huoneessa on ikkunakin. Sitä peittävät sameanvihreät verhot. Jannaa ihmetyttää – hänen käsityksensä mukaan he ovat maan alla. Janna marssii ikkunan luo kääntäessään paitaansa oikein päin ja vetäisee verhot auki.

”Koe Punkalaidun” lukee isossa, ilmeisesti muutaman vuosikymmenen takaisessa matkailumainoksessa, jossa männyt heijastuvat kesäiseen järveen.

”Sinä et taida paljon käydä ulkona?” Janna kysyy epävarmana.

Kellari-Koistinen pudistelee päätään hitaasti.

”Mikä paikka tämä on?”

Kellari-Koistinen kohauttaa olkapäitään raivostuttavan ihanan välipitämättömästi.

”Minun salainen linnoitukseni.”

Mitä se muka tarkoitti? Janna huokaisi. Miehet.

”Onko sinulla perhettä?”

”On minulla serkku. Hän asuu katolla. Emme tapaa usein.”

”Aha”, Janna sanoo. Ehkä tässä oli tarpeeksi hän tuumii hiukan hämmentyneenä ja lähettää Kellari-Koistiselle lentosuukon astuessaan kuivaushuoneeseen. Jannasta on tullut kaamea flirtti!

Kolme päivää myöhemmin kun Janna palaa Kellari-Koistisen luota hän tajuaa vasta ovella, että pyykkikori jäi Koistisen kämppään. Kämpäksi, panokämpäksi hän on alkanut sitä mielessään kutsua.

”Saatana, unohdin korin alas”, Janna huutaa Jarille joka murahtaa jotain playstationinsa takaa. Olli nukkuu tyytyväisenä vuoteessaan.

Hissin laskeutuessa alas Jannasta alkaa tuntua, että hän voisi haluta vielä yhden nopean, vaikka sitten ihan vain seisaaltaan ulko-ovea vasten, niin kuin eilen...

Janna kääntyy hilpeänä kuivaushuoneelle vievään käytävään ja huomaa että huoneen ovi on raollaan. Hän hiipii hiljaa lähemmäs. Valot ovat päällä.

Seinää vasten on painautunut hahmo, nuori nainen joka on nostanut kätensä ylös painautuakseen mahdollisimman tiiviisti vasten oranssia kellarin seinää. Jalat ovat harallaan ja niiden yhtymäkohta on painautunut seinän kyhmyn päälle.

Jannan salaisen kyhmyn!

Siinä katsellessaan Janna kuulee kuinka nainen voihkaisee hiljaa.

Se on Minja.

Samassa tyttö sulautuu seinään ja häviää näkyvistä.

Janna tuijottaa seinää kauhuissaan. Hän tietää minne Minja meni. Raivo, mustasukkaisuus ja pettymys myllertävät hänen sisuksissaan. Pyykkikori lojuu kuivaushuoneen nurkassa. Janna voisi napata sen, painua ylös ja unohtaa kellarin superpanomiehen. Takaisin Jarin luo, siihen elämään jossa suurin nautinto on se, kun saa juoda edes puolet kahvikupillisesta rauhassa.

Se ei käy. Janna painautuu vasten oranssia seinää. Tällä kertaa hän asettuu kasvot seinää vasten, kuten se hutsu.

Janna koettaa hieroa itseään vasten kyhmyä, mutta se tuntuu vain kovalta ja ikävältä hänen haaroissaan. Jaanan kiukku kasvaa. Hän tuntee, että voisi kohta itkeä raivosta. Hän ei pääse Kellari-Koistisen luo!

Janna pysäyttää liikkeensä ja koettaa rauhoittua. Mitä hän voi tehdä? Ei hän varsinaisesti seurustele Kellari-Koistisen kanssa. Ei se miekkonen ole hänen miehensä. Totta kai sillä häntäheikillä on muitakin naisia. Ja onhan se Minja hyvännäköinen. Nuorisopeppu, sellainen namukka.

Janna nojaa otsaansa viileään seinään. Kohta hänen on lähdettävä ylös, nyt ei ole Kellari-Koistinen pysäyttämässä aikaa.

Vaikka Janna koettaa olla ajattelematta asiaa, hänen mielensä täyttyy kuvitelmista siitä, mitä seinän takana samalla hetkellä tapahtuu. Hän kuvittelee kuinka Kellari-Koistinen kumartuu suutelemaan hiukan Jannaa lyhyempää Minjaa ja hautaa kätensä tämän hiuksiin. Jostain syystä Janna on varma että kohtaus jatkuu niin, että Minja laskee kätensä Koistisen verkkarin vyötärölle ja kiskoo housut alas, puolireiteen. Sitten Minja valuu hitaasti alas, polvilleen. Hän suutelee Koistisen punertavaa elintä hellästi.

Täytyyhän kalu toki elvyttää sen jälkeen kun Janna oli lypsänyt Kellari-Koistisen panokset kahdesti sisäänsä ja kolmannen kerran rinnoilleen.

Jannan mielessä Minja levittää meikittömät, mutta ihanan täyteläiset huulensa ja ottaa Kellari-Koistisen aseen suuhunsa. Koistinen sulkee silmänsä. Minja imee kalua hiukan kokemattomasti, mutta kiihkeästi. Tyttö, muista nuolla sitä välillä, Janna kehottaa mielessään. Janna alkaa äkkiä lämmetä uudelleen. Hän ei edes huomaa aloittaneensa jälleen pienen liikkeen kyhmyn päällä. Hän näkee kuinka Minja tottelee hänen neuvoaan. Kuuluu napakka maiskaus kun hän irrottaa huulensa kalun ympäriltä ja alkaa nuolla sitä kuin pitkää jäätelöpuikkoa, mikä sellaisen nimi nyt olikaan.

”Janna, haluatko liittyä mukaan?” Kellari-Koistinen virnistää. Janna hengähtää säikähdyksestä! Hän on jälleen Koistisen salaisessa linnoituksessa.

Ja Minja on polvillaan Koistisen edessä, kasvot suoraan Jannan päin, kieli pysähtyneenä puolimatkaan Koistisen kalun vartta.

Minja hymyilee Jannalle.

”Kyllä tästä sinullekin riittää”, Minja sanoo hilpeällä sävyllä.

Tietäisitpä tyttö... Janna miettii samalla kun astuu muutamat askeleet Kellari-Koistisen luo. Miehen kasvoilla on niin omahyväinen hymy, että Jannan tekee mieli läimäistä häntä. Mutta kuka voisi lyödä tuollaista hävyttömän tyytyväistä ja ehdottoman rakastettavaa miekkosta?

Ennen kuin Janna ehtii miettiä pidempään, hän huomaa olevansa polvillaan Minjaa vastapäätä. Heidän välissään on Kellari-Koistisen kalu.

Janna ei ole vielä kertaakaan koskenut sitä suullaan. Sitä lajia hän on harrastanut tarpeeksi Jarin kanssa. Mutta nyt tilanne onkin erilainen. Hyvin erilainen.

He alkavat yhdessä nuolla Koistisen kalua, aloittavat tyvestä ja liukuvat hitaasti kohti terskaa. Sen kärjen he valloittavat yhdessä. Äkkiä Minja on siinä, ja Jannalle tulee suunnaton halu suudella häntä. No, kerta sekin on ensimmäinen.

Janna ja Minja suutelevat Kellari-Koistisen punaisena hehkuvan terskan vieressä. Ehkä sen oli tarkoitus olla nopea pusu, mutta pian Janna huomaa kielensä kutittelevan Minjan pientä ja vikkelää kieltä. Janna nostaa kätensä Minjan olalle ja kuin unessa antaa sen laskeutua Minjan rinnalle. Se ei ole suuri, mutta kiinteä ja mukava kämmenessä. He antavat taas huomiota Kellari-Koistisen kalulle. Minja nostaa Jannan paitaa ylös ja puristaa hellästi Jannan rintaa.

”Otetaanko vähän ylimääräisiä vaatteita pois”, Koistinen sanoo. Janna vetää Minjan mustan paidan pois tämän päältä. Alla ovat ne pitsi-ihmeet joita Janna katseli silloin kun tapasi Minjan ensi kerran kuivaushuoneessa. Lisää vaatteita katoaa kun he siirtyvät sänkyä kohden.

”Tuota, pitäisiköhän tuo ovi...” Kellari-Koistinen aloittaa, mutta Minja suutelee häntä samalla hetkellä. Janna irrottaa Minjan rintaliivit ja kiertää kämmenensä hänen rinnoilleen. Miten pehmeät ja ihanat!

Sängyllä Janna painaa Minjan makaamaan, ihan kuin olisi tehnyt tällaista ennenkin. Hän sivelee tytön vartaloa ja suutelee tätä kiivaasti. Minja hyväilee Koistisen kalua, mies seisoo polvillaan heidän vieressään. Janna suutelee Minjan kaulaa. Siinäkin on K:n muotoinen fritsu, merkiksi.

Minjan rinnat vaativat erityishuomiota Jannan huulilta. Samalla Jannan käsi hyväilee Minjan sileitä reisiä, joita tämä raottaa hetken kuluttua kutsuvasti. Ennen kuin Janna ehtii miettiä mitä tässä oikein on tapahtumassa, hän juoksettaa huulensa ensin Minjan navalle – tyttö kikattaa – ja sitten alemmas. Häpykarvoitus on melkein kokonaan ajeltu. Janna painaa huulensa Minjan häpyhuulille ja miettii että kerta taas ensimmäinen. Minja on ottanut Kellari-Koistisen kalun suuhunsa ja imee sitä hyväillen samalla Koistisen kiveksiä.

”Hei, me voitaisiin...” Koistinen sanoo ohimennen kuin kyse olisi kahvikupin tarjoamisesta ja alkaa asetella heitä uuteen asentoon. Kaikki käy kuin parhaassa unessa.

Minja on alimpana. Jannan kasvot ovat hautautuneet Minjan haaroihin.

Janna tuntee kuinka Minjan nopealiikkeinen kieli lipoo hänen häpyhuuliaan etsien tietä kohti klitorista. Jannan värähtää kun Minja löytää perille.

Sitten Jannan on jo huudahdettava, sillä Kellari-Koistinen tunkeutuu takaa päin hänen sisäänsä reippaalla työnnöllä, jotka ovat miehen tavaramerkki. Janna painuu takaisin Minjan hävyn pariin ja yrittää parhaansa tuottaa Minjalle yhtä paljon nautintoa kun saa Minjan ja Kellari-Koistisen yhteisten ponnistusten tuloksena. Hän nuolee ja imee ja kuulee Minjan tukahtuneet huokaukset ja Kellari-Koistisen iloisen öhinän.

Janna ei ole kokenut tällaista nautintoa koskaan. Orgasmi on aivan ovella–

Ovella on äkkiä jotain muutakin.

”Mitä vittua täällä tapahtuu!” Jari huutaa naama raivosta punaisena. Janna nostaa pelästyneenä kasvonsa Minjan haaroista. Hänen poskensa ja leukansa ovat märät tytön lemmennesteistä.

Sekunnin Janna pelkää, että Kellari-Koistinen pyytää Jarinkin liittymään mukaan. Sen sijaan Koistinen toteaakin:

”Ovi taisi jäädä auki. Jari, sinun on paras poistua. Se Susa Meilahdessa tai Henna Mellunmäessä vois olla sulle paras ratkaisu nyt, ellet halua helpottaa itseäsi omin käsin”, Koistinen sanoo hilpeästi.

Jannan mieli jähmettyy. Tietenkin! Ei Jari missään Markun tai Keken sohvilla ole nukkunut öitään kaupunkireissuilla. Sillä kelmillä on ollut muijia! Janna laskee salamannopeasti ja tajuaa että Jari on todennäköisesti tapaillut muita muijia koko sen ajan kuin Olli on ollut olemassa. Janna valmistautuu sanomaan miehelle suorat sanat, vaikka Kellari-Koistisen kalu sykkii hänen sisällään ja rakastajattaren reidet ovat auki hänen kasvojensa edessä – eli vaikka hän on itsekin ollut jonkin verran uskoton.

”Mä tapan ton jätkän!” Jari sanoo ja tulee nyrkit koholla kohti.

Janna ehtii tuntea kuinka Kellari-Koistinen vetäytyy hänestä ja nähdä liikkeen viuhahtavan huoneen poikki.

”Sinun on nyt lähdettävä”, Koistinen sanoo. Hän on jotenkin ehtinyt kiskoa vaatteetkin ylleen, joskin kalsarit ovat vahingossa verkkareiden päällä, mutta kiireessä sellainen on anteeksiannettavaa.

Äkkiä Jari ja Kellari-Koistinen ovat poissa. Ovi on sulkeutunut ja kadonnut kun Kellari-Koistinen työnsi Jarin ulos.

Janna ja Minja kohottautuvat vuoteelta jotenkin hiukan noloina. Molemmat pyyhkivät toistensa mehuja kasvoiltaan ja katsovat toisiaan. Sitten he räjähtävät nauruun ja kellahtavat takaisin vuoteelle. He ryömivät peiton alle odottelemaan. Kai Kellari-Koistinen jossain vaiheessa palaa.

Janna silittelee Minjan kasvoja.

”Mikäs... mitäs... kerro vähän itsestäsi ” Janna pyytää. Minja kertoo. Hän asuu kaupungin vuokra-asunnossa, sillä hän on kasvanut sijaiskodeissa. 18-vuotiaana hän muutti omilleen, suoritti lukion loppuun ja teki sitten pari vuotta töitä. Sitten hän päätti hakea yliopistoon ja yllätyksekseensä pääsi sinne.

”Mutta mä olen vähän yksinäinen siellä. Outolintu. Sulla sentään on se ihana lapsi.” Minja ei sano miehestä mitään. Parempi niin, Janna tuumii.

”Mikäs sä olet naisias? Paitsi aika hyvä nuolemaan”, Minja hihittää ja suukottaa Jannaa poskelle ja kohta he suutelevat. Minja asettuu Jannan kainaloon, kun Janna kertoo elämästään.

Kellari-Koistinen palaa jossain vaiheessa kun Minja on päätynyt nuolemaan Jannaa vuorostaan. Janna tuntee Koistisen saapumisen siitä, että Minjan nuolaisuihin tulee uusi rytmi. Orgasmin lähestyessä Janna näkee Kellari-Koistisen iloisesti hymyilevät kasvot kun tämä työskentelee kelpo sankarin tavoin Minjan vaalean, pystyn takamuksen parissa.

Kun he kolme makaavat vuoteella rinnakkain, Kellari-Koistinen vaihtaa pari sanaa Jannan kanssa.

”Äitisi tuli vahtimaan Ollia. Voit nukkua täällä yön”, Koistinen sanoo samalla kun silittelee Minjan tukkaa.

”Jari taisi muuttaa pois”, Koistinen sanoo kuin pahoittelisi kaatunutta maitolasia.

”Ei se mitään”, Janna tuhisee pää Koistisen kainalossa.

Menee pari päivää. Janna ja Minja eivät ole tavanneet sen jälkeen kun poistuivat aamulla Kellari-Koistisen salaisesta luolasta. He hyvästelivät hymyillen erotessaan kellarin rappujen yläpäässä, kun Janna meni hissiin ja Minja nousi portaita ensimmäiseen kerrokseen.

Jari oli tosiaan poissa, kun Janna tuli kotiin. Jopa hänen romunsa olivat kadonneet.

”Hyvä kun heitit sen retkun ulos, ei siitä ollut isäksi”, Jannan äiti kommentoi.

Äiti katsoo Ollia kolmantena iltana ja Janna pääsee vihdoin Kellari-Koistisen luo. Janna miettii onko Minja jo käynyt siellä.

Itse asiassa Janna toivoo että Minja olisi siellä. Yhdessä Koistisen kanssa.

Tai vaikka erikseen.

Janna rientää alakertaan portaita pitkin, pyykit ovat pudota korista kun hän käännähtää kellarikäytävään.

Kuivaushuoneen ovella on tuttu hahmo. Minja!

Tyttö tuijottaa kuivaushuoneen ovea.

Janna hiipii Minjan viereen. Minja huomaa hänet ja vilkaisee häneen alakuloisen näköisenä.

Kuivaushuone on suljettu putkityön vuoksi lukee kyltissä.

”Mitä helv...” Janna aloittaa. Hän tarttuu ovenkahvaan. Se on yllättäen auki.

”Tule”, Janna kutsuu ja astuu sisään. Hän sytyttää valot.

Huone on tyhjä.

Seinän kyhmy on poissa. Sen paikalla on karkeasti hakattu reikä, lattialla on betoninpalasia, tomua ja muutama työkalu.

Janna tuntee synkän iskun sydänalassaan. Minja voihkaisee hänen vierellään.

”Kellari-Koistinen on poissa”, Janna sanoo. Ikävä kulkee harmaana aaltona hänen lävitseen. He astuvat lähemmäs aukkoa. Vaikka reikä on syvä, sen toisella puolella ei näy huonetta. Siellä on maata, kuten Janna oli aina arvellutkin. Mutkalla olleen putken tilalle on asennettu uusi suora putki.

He katselevat näkyä hetken tyhjin mielin. Sitten Janna tuntee kuinka Minjan käsi etsiytyy hänen käteensä. Janna puristaa sitä kiitollisenä. Käsi on lämmin, siro ja sileä.

”Olisko sulla aikaa käydä mun luona teellä?” Minja kysyy hiljaa.

Janna katsoo Minjaan. Tämän kasvoilla on epävarma hymy.

”Mielelläni” Janna sanoo ja Minjan kasvot kirkastuvat. He lähtevät pois kuivaushuoneesta, joka ei enää koskaan tule entiselleen.

”Pitää kertoa äidille että viivyn... ellet sitten sinä saa aikaa pysähtymään”, Janna sanoo.

VÄRVÄYSTÄ

Mies oli pukeutunut ruskeankeltaisiin trikoisiin ja rusahtavaan viittaan. Asun täydensi keltainen maski. Tulija saapui vastaanottotiskille. Hän näytti krapulaiselta.

”Haluaisin liittyä Suomen supersankariliittoon.”

”Jaaha, jaaha. ja mikähän teidän nimenne on?”

”Aleksanteri Johannes Etola.”

”Ei kun supersankarinimenne. Emme ole kiinnostuneita peitehenkilöllisyydestä.”

Mies punastui. ”Ai joo. Olen Kapteeni Kankkunen.”

Virkailija tirskahti. ”Anteeksi kuinka?”

”Kapteeni Kankkunen.”

”Ja mikähän teidän supervoimanne on?”

”Minä siirrän krapulaa.”

”Eihän se mikään supervoima ole. Sitä kutsutaan loiventavaksi.”

”Tarkoitan, että siirrän krapulani toisiin ihmisiin. Kas näin.”

Virkailija iski käden suun eteen, mutta turhaan. Oksennus ryöppysi lattialle. ”Hyi... hyi hitto”, hän sai sanottua vapisevalla äänellä. ”Tervetuloa joukkoon. Tuo on aika häijyä.” ML

THE SUPER-TORTURERS PART ONE:
FALSEHOOD, INJUSTICE AND THE AMERICAN WAY

THE SUPER-TORTURERS FIGHT A NEVER-ENDING BATTLE FOR FALSEHOOD, INJUSTICE AND THE AMERICAN WAY!

PROLOGUE

Earth $\aleph_{333}$ was a world somewhere not too far away in the multiverse, where there were superpowered people – supervigilantes, supercops, supersoldiers and supercriminals – similar to those you might read about in comics. In other ways, it was weirdly enough much like our own, more mundane, Earth. However, its fate diverged sharply in a dark direction from that of our Earth in 2001, when supercriminals aided the 9/11 Islamic terrorist attack against the United States of America. As a result, the attack was far more damaging, leading to the destruction of the entire city of Washington, D. C.

In the aftermath of the attack, the extreme right-wing groups within the Republican Party – Tea Partiers, Christian Dominationists, Neo-Confederates etc. – used the resulting outrage to rise to power in the United States and establish a dictatorship (with some remaining trappings of democracy). The Democratic Party was banned, and all its active members were declared criminals. All the Muslims and Middle Easterners within the United States were arrested and placed in concentration camps. The new regime began a ruthless war against all Islamic countries. It was determined to exterminate all Muslims and Arabs on the face of the Earth, though the government planned to let these intentions become known to the public only gradually. As other governments protested against the increasingly savage military activities, using weapons of mass destruction, many of them were also declared enemies of America. Eventually, a nuclear war broke out. Nuclear missiles were launched by Russia, China and United States. The mightiest of the supervigilantes – the last son of a destroyed planet, far more advanced than Earth – gave his life to destroy most of the missiles, absorbing their radiation into his body. The extermination of all life on Earth was narrowly averted, but a global war continued, employing conventional and biological weapons.

Superheroes were drafted to serve in the war. However, as atrocities began to accumulate, more and more of them deserted. Some of them chose the path of passive civil disobedience, and were killed or carted off to prisons to be tortured until they changed their minds. Others, remaining at large, turned against the government and, together with the dissidents, began to fight for the liberation of their country. At first, the older legendary superheroes like Gargoyleman (the famed defender of nightmarish Gothic City), Amazon Princess, General America, etc. refused to serve, as they had always been reluctant to kill. But soon only the most ruthless killer vigilantes were willing to serve the government. Then they, too, began to desert, as even they did not want to kill innocents.

In desperation, the government turned to imprisoned supercriminals, offering them a pardon for their crimes if they agreed to serve the regime as its supersoldiers.

CHAPTER 1: THE SUPER-TORTURERS ARE BORN

New White House, New York, 2014

After perusing the files given to him to evaluate, President Jonathan McCain gazed gloomily at his visitors, smugly smiling billionaire businessman Alexander Luther, and constantly scowling General Norman Waller (nicknamed General Genocide for his actions in Afghanistan). “You expect me to authorize this?” he asked morosely. “You would make these vermin America’s official champions? Most of them are criminals of the lowest kind, General Nazi, Crimson Klansman, Torturemaster, Brother Bloodbath, Doctor Psychopath. The people would have a fit.”

“The rabble grow used to anything, especially in wartime,” Luther answered. He was one of the richest men in America, and his power was, in reality, greater than McCain’s. McCain found him somehow disgusting, though he did not quite know why. There were, of course, all kinds of rumours about him, including that he had been involved in the 9/11 attacks. McCain discounted such rumours, of course. Luther continued, “Sure, there will be protesters. There already have been. However, since we started mowing them down with machine guns and shipping the survivors to extermination camps along with the ragheads, they have been growing fewer and fewer.”

“I acknowledge that these are desperate measures, but these are desperate times. Since we eradicated all life in Afghanistan, we have lost all the respect and affection of our allies. If we are to avoid them joining our enemies, it can only be through fear. Fear is what supervillains best know how to produce.”

McCain could easily believe that. He remembered well Torturemaster’s reign of terror over Gothic City. Torturemaster had broadcast over the internet his torture of rich people who refused to pay him protection money. After that, no one dared to refuse his demands. He could have become a billionaire, if Gothic City’s famed grim protector, Gargoyleman, had not caught him and sent him to jail. Many had thought it was a shame that Gargoyleman had not, in this case, made an exception to his strict no-kill policy, which he had adopted after the wild, blood-stained early years of his crime-fighting career. McCain shuddered. He, himself, had been a prisoner of war, and had been tortured. He knew well enough what it was like. However, he could not let pity affect his actions if he was to survive in the place the U.S.A. had become. Thankfully, his presidential term would soon come to an end, and he would no longer have to make decisions like this. He wondered who would succeed him. Would it be Ed Cruz, or Donald Dumb?

“However, there is another reason for assembling this team,” General Waller interjected. “Unlike never before, we might face masses of superpowered people fighting against us. Most of America’s supervigilantes have not yet dared to rise against the country, but as the new political order has solidified, more and more of them have started making that final leap. Also, other countries have superpowered beings, though none as many as us. We must especially fear Japan. They have more superpowered people than any other country besides us. There are the Ultragiants, the Masked Bikers, the Sailor Warriors, the Technological Ninja Rangers, and many more. Some of them have very unpredictable powers, exceeding the limits of human technology. Ultragiants are actually said to be alien cops merged with humans, and Sailor Warriors to be magically powered reincarnations of princesses, and their warrior protectors, from a distant past. If Japan decides to turn against us, we will need super-powered individuals to assist us against them. Any will do in these straits, and it seems supervillains are the only ones who remain willing.”

Sighing inaudibly, McCain finally signed the executive order. After all, it was not like he had a real choice. He was really just a figurehead; the real power no longer rested with democratically chosen leaders (if it ever had). So a unit of super soldiers was formed. At first, it was named “The Hammer of America,” but it soon gained the nickname “Super-Torturers,” which was used so often that it was eventually made official.

CHAPTER 2: THE SECRET PRISONERS

Guantanamo Bay, Cuba, 2017

In the dark, damp basement of the Super-Torturers’s Guantanamo headquarters were cells, where their captives were held and interrogated. Doctor Psychopath and Torturemaster performed most of the actual torturing; Doctor Psychopath concentrated on psychological torture and Torturemaster on physical torture. This was a natural arrangement.

Doctor Psychopath had once been a legitimate psychiatrist, with lengthy academic studies in psychology behind him, but he had found that when trying to treat persons with mental problems, it was far easier to make those problems worse than to reduce them. He had also discovered that driving them insane was far more pleasant for him than healing them, even if he had been capable of the latter. Driving an innocent, but troubled, person to murder or rape was so delicious to him. He soon learned that driving a person to murder could not only be enjoyable, but also profitable if he first made a deal with persons desiring that the prospective victims were dead. He had built a comfortable and lucrative practice, until Amazon Princess busted him. He then spent various stretches of time as a patient in his own institution, except for periods when he escaped. He had an extraordinary talent for manipulating people, so escaping was quite easy. He theorised that it involved not only ordinary psychology, but also some kind of parapsychological powers of telepathy and mind control.

Torturemaster, on the other hand, knew little about psychology. He had studied medicine and anatomy, and had served as an interrogator, first for American mobs and then for military juntas overseas. He had grown expert

at causing pain while not killing, and if desired by his employers, not even permanently damaging his victims. He was a huge man, with bulging muscles, but slender, sensitive fingers into whose tips he had attached sharp scalpels. He contrasted sharply with the dwarfish Doctor Psychopath when they worked together at the cells, as they now did.

Most of the prisoners in the cells were registered as prisoners in governmental databases. However, there were a few secret prisoners, about whose detention no official information existed. These included some of the imprisoned former supervigilantes, as well as once prominent politicians like the Clintons, and even many Republicans, who had refused to serve the new government. There was one prisoner who was particularly important to Doctor Psychopath, as he hated him, personally.

Even more importantly, there was one prisoner in particular, held at the lowest level of the basement in an especially secure cell, whose imprisonment was such a sensitive matter that apart from the Super-Torturers, only General Norman Waller, McCain's successor President Donald Dumb, and some of Dumb's most powerful corporate and military backers knew of it. The faith of even the most fervent adherents of the government might have been shaken if they knew the identity of that prisoner. This extraordinary individual was Uncle Sam, reputed to be the living personification of the U.S.A., itself!

There were many legends attached to Uncle Sam. Legends said that the Founding Fathers had created Uncle Sam in a magical ceremony. It was said that he always watched over America in an invisible form on a spiritual plane, but that at times of danger to the nation he took physical form by bonding with voluntary human hosts. Uncle Sam was reputed to have had several human hosts across the centuries.

Personally, Torturemaster thought that such rumours were bunk. He did not believe in the supernatural. He thought that Uncle Sam was just a series of ordinary supervigilantes who had decided to dress up as a figure from legend, to make people trust them, and intimidate their foes. Perhaps they followed some kind of family tradition, or the later ones were just copycats of earlier ones – it did not matter to him.

Doctor Psychopath was not so sure. Often in his career, he had encountered superheroes with seemingly magical powers, most prominently, of course, the Amazon Princess, who was supposed to be a champion of the Greek gods, and herself immortal, as well as supercriminal allies and rivals whose powers also seemed to be beyond the capabilities of technology.

The Super-Torturers had tried for a long time to make Uncle Sam swear allegiance to the present government and profess allegiance to it publicly. That would be a wonderful boost to the government's propaganda efforts, as many believed the legend. However, so far they had failed. Doctor Psychopath and Torturemaster wondered how such an old – according to official records the current Uncle Sam was ninety years old – and frail-seeming man could resist torture so successfully.

Once again, the two torturers entered Uncle Sam's cell. They slowly opened the heavy iron door. Brother Bloodbath had engraved it with magical runes to prevent the prisoner from escaping in any supernatural way. Brother Bloodbath had been a cult leader, and though most of the apparently supernatural powers he had exhibited to his adoring followers had been mere trickery, he possessed some genuine knowledge of black magic. Torturemaster thought the runes useless, though he could not explain how they flickered weirdly when the torturers opened the door.

The heavy scent of blood, vomit, urine, and sweat greeted the two torturers. Uncle Sam hung from the cell wall by chains attached to his arms. His long beard, which had once been a majestic flowing white, now sagged grey from dirt, wispy and caked with dried blood and vomit. His body, stripped of its colourful stars and stripes costume and naked except for a loincloth, was lean with hunger, and filled with scars and some still bleeding wounds.

"Ready to recognize the facts, old coot?" Torturemaster asked in a growl, grasping Uncle Sam's chin roughly in his hands, so that the claws scratched it slightly and it bled a bit. He was careful to position himself so that Sam could not reach him with his hands, since he still possessed some of his famous superhuman strength, although he had been so long drugged, tortured and starved. "The fact is that we now rule your country, and your duty, your only possible task as its supposed personification, is to serve us."

"The so called facts you speak of do not matter here," Uncle Sam answered quietly. His voice was a bit slurred, due to the drugs he had been fed, but yet it was still firm. The two torturers had learned that Uncle Sam's voice was strange in an uncanny way, as it could change swiftly between the most diverse American accents. At one moment he spoke in the drawl of a backwoods Texan, at another in the cultured lecturing voice of a New England professor. It was as if he was several different people, from different geographical areas of America and from different temporal points of its history, spoken through the lips of a single old man. Of course, if the legends were true, this would in a way be the case, as he would hold the memories of several different people from different places and times.

Uncle Sam went on, "The vile regime ye serve will never be legitimate rulers of America, even if they now hold power in it. Nor can they permanently repress the noble spirit of America. America will eventually free itself from their regime, no matter the cost. Even if the cost be the destruction of America, as a physical entity itself."

"Noble spirit of America?" Doctor Psychopath asked mockingly in a cutting voice. "America was founded, from the beginning, on the enslavement of blacks and the servitude of the poorest whites, the genocide of Native Americans, the torture of animals, the destruction of nature, unthinking Puritan fanaticism, and other equally "noble" things. This government has just decided to drop the hypocritical pretence and fully embrace our real, original nature."

"Thou distortest the truth, vile miscreant," Uncle Sam retorted. "Though we were born amongst filth, like most nations at their prime, the principles expressed in the Declaration of Independence were yet noble, and we have striven to live in accordance with them, even if it may be that we have mostly failed, since scum like you have always been a part of us. Yet, it is m'task and nature to defend those principles for all eternity, or until I perish utterly, however hopeless their realization may seem at any particular time."

This continued for a long time. Eventually, Torturemaster got very angry and sank his scalpels too deep into Uncle Sam's chest, and Uncle Sam spoke no more. "You idiot!" Doctor Psychopath bellowed. "You have killed him!" Torturemaster was defiant, "It does not matter. He would never have yielded. Now we are rid of him." "You fucking idiot!" Doctor Psychopath repeated, "If the legends are true, Uncle Sam's spirit is free to seek out another human host! Brother Bloodbath's runes are not strong enough to contain wholly immaterial spirits. He may yet prove a deadly danger to us!"

In another cell above, intelligence officer Steve Trayvon was languishing. Steve Trayvon had been Amazon Princess's boyfriend when she had first come to the world of men from Elysium Isle, and he had still been young. He had not been her first love, but he had been the first man she had loved. Now he was old and feeble. As he brooded on his approaching awful death at Doctor Psychopath's hands, he saw Uncle Sam's face stare at him from a puddle on the floor. Was he dreaming? "Steve Trayvon," Uncle Sam said, "you have served your country well as a soldier. Are you willing to serve it still in a higher capacity?" After a short discussion, Trayvon enthusiastically agreed. Soon he felt youthful strength flowing again through him, such as he had not felt for many decades, while his prisoner's rags magically transformed into Uncle Sam's traditional star-spangled costume. Strength was his again - and perhaps freedom also. Steve Trayvon's cell had no magical runes strengthening it. A jailbreak was imminent! **MO**

ENNÄTYSTEHTAILUA

Yleisö sai seurata eilen Narinkkatorilla hurjaa ennätysyritystä. Julkisuudessa nimellä Kapteeni Harkko esiintyvä supersankari yritti Voimanostoliiton järjestämässä tapahtumassa nostaa Suomen bruttokansantuotetta 55 senttiä. Aivan tavoitteeseensa hän ei päässyt, mutta lopputulos, 50 senttiä, on kuitenkin uusi Suomen ennätys.

"Kyllä siinä katsojallakin kämmenet hikosivat hänen suoritustaan jännittäessä", kertoi yleisön joukosta tavattu entinen valtiovarainministeri Alexander Stubb.

Pihan toisella laidalla Kersantti Hauis jatkaa keväällä alkanutta leuanvedon maailmanennätyksen suoritustaan. Puoli vuotta jatkuneessa rupeamassa ollaan menossa 1,6 miljoonassa leuanvedossa. "Tällä vauhdilla Hauis lyö venäläisen kollegansa hallussa olevan ennätyksen alle kolmessa vuodessa", kommentoi Kersantti Hauiksen manageri projektin etenemistä. **HL**

THE BANE OF NORMAN

Norman was one of those lucky people who loved what they were doing. He found pride even in his minimum wage, menial job: a city janitor. Every day, he woke up before dawn to sweep up streets, empty trash cans and ashtrays, polish traffic signs, and check for broken lightbulbs in the streetlights. He had his own zone, and he worked through it with a smile on his face.

Every day, Norman got up at the same time. Even on Sundays, his only days off in the week, he liked to stroll his streets in the early morning, just after the bars had emptied and before the morning rush began. Although Norman had a specific order, a routine that hadn't changed in a decade, which he always followed while working, it was still calming to re-plan it every week. The walk through the streets, making mental notes as to which street he was going to start with, from the first empty trash can to the last sweep of the final corner -- it was how Norman spent every Sunday morning. It was relaxing and reassuring.

One Saturday night, Norman was sitting in front of the TV, his beer on a cork coaster on a coffee table in front of him. He was watching the city of Sawyer's first superhero, Giggle Blazer, fighting an army of mutated leprechauns who were trying to rob all the city's jewelry stores at once. Giggle Blazer won, and Norman was cheering with the rest of the city.

The Sunday following the Leprechaun Battle, Norman left his apartment and headed for his section of the city. On the way there, he was wondering whether there would be an even number of vomit stains on the street, and whether he would come across the odd stray drunk. But there were no drunks today; there was, however, an unusually high amount of bodily fluids. Carmine ones. Trash cans were toppled, shattered glass from the windows paved the streets. No light bulbs needed replacing; all of the street lamps were completely broken. A yellow police tape closed off more than a half of Norman's work, and they didn't let him past any of them, even after trying to explain he had to prepare for his Monday shift, even more so now.

Norman's routine was disturbed. He stood around for a while, unsure what he should do next. He felt nervous and agitated, and he could feel the panic rising in his chest. For a second there he felt a pang of anger towards Giggle Blazer, but he quickly talked himself out of it. He couldn't be angry at a superhero, a man who saved all the city's gold singlehandedly. The mess was annoying, true, but Norman would clean it up and everyone in the city, or at least this little corner of it, would be happy again.

It took more than a week to restore the streets back to their pre-battle state, and another one for Norman to recuperate from the disturbance of his routine. Eventually, though, the Sunday walks were enjoyable again and a smile returned to Norman's face.

Predictably, where there is one superhero, there are others – and villains, too. The fights became more and more common, and so did the battered streets. Broken display windows, bloodstains, bullet holes in the walls, and the ever-present yellow police tape became everyday sights. People were getting used to it, and so was the city's council. A little mess was a small price to pay for being kept safe from all the supervillains.

Slowly, Norman was losing all control over his work. His system, which he spent such a long time perfecting and developing, had to be abandoned. Instead of starting in Petal Street and making his way down to Chelsea Lane, Norman now had to begin his day wherever the previous night's action took place, wherever the city took the biggest hit, even if it would be completely in the middle of his work area. On occasion, he even had to work outside of his zone, and what was worse, janitors from other zones invaded his place. Norman was completely helpless; there was just too much to do to leave any time for correcting and schooling his new colleagues. Pieces of buildings and car wrecks needed to be removed from the way, strange weapons and random pieces of wardrobe, found all over the place, had to be given to the ever-present police. The often, still wet, blood had to be wiped, so no one would slip on it, and a countless number of streetlights needed repairing every day. The cleaning crew barely made way for people to walk on the streets before their shift was over. No sweeping, no polishing, no nothing. Passable was the new standard.

At first, Norman stayed after his shift to do his previously morning routine – taking care of one street at a time, all the way through the area. But soon, his unpaid overtime began to take toll on him. He was tired all the time, everything took him much longer, and he started being sloppy. Which meant he needed to spend extra time redoing his work – which in turn took away time from his sleep, and he got even more tired. This vicious cycle ultimately led to the worst thing imaginable: Norman began to hate his job.

Before the superheroes and villains came, Norman was happy. Every day was predictable and same, and things that had to be done were done so in the right order. He liked it that way. But now, he was dreading every morning. He even started being late for work – something he had never done in his life before. He took long lunch breaks with the rest of the crew, despite the unfinished work all around him. Somehow, something had shifted in him, and Norman became numb to the disorder around him. His attention was focused elsewhere.

Norman became obsessed with the mess-makers. Superhero or villain, they were all the same to Norman. Reckless brutes, with no sense of order, who cared for nothing but fame and heroics. He started following their every move through the newspapers, amateur blog sites – he even joined online fan clubs. Soon, he began to see a pattern in their behavior, whichever name they had. Norman also watched a lot of instructional self-defense videos, and he began building his own arsenal. His Sunday walks were now dedicated to scavenging for lost gadgets and pieces of wardrobe. It took a little while to find all the right items; there was always something that didn't fit with its style, or color, or size. But he found enough. Norman even came up with some items on his own, drawing from his decade long experience as a janitor. He had a panoply of toxic sprays attached to a utility belt, and instead of a typical Venetian-style mask, he opted for a latex surgical mask and goggles. He was completely devoted to preparing himself, playing with every detail. And then, on an even day of an even month, an even week of an even year, Norman was ready. He donned his suit, and there he was: The Cleaner, ready to save the city.

He waited until the first Tuesday of the month, when the state treasury was sending cash to all the city's banks. All The Cleaner had to do was pick a random branch; sooner or later, a villain was bound to appear. He splashed the roof of the bank with motor oil, hid behind an air conditioning unit, and started counting the time.

It didn't take long before Serpent Hunter came to rob the bank. In true supervillain fashion, he planned an escape through the roof, having a chopper waiting nearby. Crashman arrived soon after, assuming a superhero

stance in front of the roof entrance. As soon as Serpent Hunter opened the door, Crashman charged at him. Alas, before he could throw a punch, he slipped and fell, hitting his head hard on the concrete. Serpent Hunter was so perplexed by his nemesis's clumsiness, he only noticed the sharpened end of an old mop as it was exiting through his chest. The Cleaner made sure both of the mess-makers were truly dead, and went to work.

Crashman's death was sad news for the city of Sawyer; he was its first fallen superhero. The police were working around the clock trying to figure out what happened, and people were burning candles at the bank's entrance. Soon, the police came to the conclusion that Crashman and Serpent Hunter simply fell off the roof during their fight. The Sawyer Police Department issued a notice to the vigilantes to "always mind their surroundings," and that was it. The living heroes and villains claimed their spotlight back, and everyone moved on. Being a hero was, after all, a dangerous business, and death should be something everyone should get used to.

And they did, and fast. Mutual butcherings, and even murders cut through the ranks of both the vigilantes and criminals. Stormado drowned in a storm drain. Windbash and Cyborg Zap were found hanging on some electrical wiring, their hands still firmly grasped around each other's necks. A villain, going by the name of Major Trash, was found in a dumpster with a broken neck, seemingly having missed a landing, while jumping off of a roof, and hitting the edge of the dumpster. Illusion Spike was gone too, and so was Nuclear Flame. People accepted this new, grim reality, although new masked characters were emerging less and less. Then, Galactigirl wrapped her galascooter around a fire hydrant the same night she saved five people from a burning house. It was then that the public became concerned. The police were blaming gangs, saying they were at war with the vigilantes affecting their business. The more superstitious claimed it was karma at work, and religious nuts firmly believed it was a punishment from God, for one reason or another.

One man, however, suspected something far more insidious. He quite correctly deduced there was a serial killer on loose, targeting anyone with a mask on. As luck would have it, this man was a masked vigilante himself, going by the name of Sapphire Comet. Since he was a hero wanting to protect the innocent, (and, coincidentally, himself) he decided to find the perpetrator and bring him to justice. The Sapphire Comet embarked on a hunt for a hunter.

Norman was finally getting back to a point in his life where everything had its place again. He was far from happy; his job still wouldn't let him do things the way he'd like to, and more often than not it looked like his evening outings were not making any difference. But, albeit slowly, Norman was crossing the names off of his list. With every one he felt a sense of completion, however fleeting, and he was almost giddy imagining his work finished. He daydreamt about restoring order and structure back in his zone, and returning to his systems and routines, and enjoyable Sundays. He was fixed on that goal, with all of his being, and he didn't even notice he was being shadowed until it was too late.

On the fateful night, The Cleaner was preparing an ambush just one corner away from Petal Street. His work was rudely interrupted by a fist. Before he even realized what was happening, he was being thrown around like an old rag.

"This is for Galactigirl," Sapphire Comet yelled with every punch, "this is for Windbash!"

The Cleaner, his head ringing, managed to get a hold of one of his spray bottles. He frantically sprayed the toxin around; a scream confirmed a hit. The Cleaner shakily stood up. In front of him was a bent over hero (or a villain, it was all the same), donned all in blue, clutching his burned face. The Cleaner ran at him and punched him with all his might, first left, then right, then right and left again. His last punch was a bit weak, so he hit him mildly from the left side.

Sapphire Comet, blinded by drain cleaner, started punching back in defense. Handicapped, he fought dirty: he took out one of his blue shurikens and used it as a dagger, stabbing at his opponent. He missed all but once, but it was enough. The Cleaner cried out, a sharp pain pulsing in his abdomen, just a few inches shy of the middle. It was excruciating. Sapphire Comet charged in the direction of his screaming opponent. He was hoping there would be a wall behind them he could pin the murderer against, but instead, he put The Cleaner through a display window of a hardware store.

Lying in the shattered glass, Norman looked around him. He was searching for something to fix his gaze upon that wasn't spinning. As the world started stabilizing, a sense of familiarity overcame him, followed immediately by dread. He knew this store. It was in his work zone – his little corner of the world he tried so hard to keep in order. And now he was messing it up.

"Where are you?" Sapphire Comet shouted. He was still outside of the store, holding a battle stance, turning his head in all directions. "Come and fight me you coward!"

The Cleaner was torn. Should he first take care of the mess or the mess-maker? He decided it would be better to take care of the offender before any more damage happens. He climbed out of the store, silently circled behind the blue fiend, and shoved him, causing him to topple over an overflowing trash can. Some of the garbage fell out on the ground. The Cleaner was irked. This was all wrong. There wasn't supposed to be any fighting or messing stuff up. He wasn't supposed to be like one of them. Norman had to fix it.

Sapphire Comet staggered back on his feet. If he could see, he'd surely gaze in amazement at his opponent, the horrendous murderer, picking up trash in the middle of a bloody fight. He would have also seen how Norman fell over, weak from the blood loss, unable to stand up anymore. Sapphire Comet was a true hero, and he would surely have called an ambulance, even for a coldblooded killer had he known he was bleeding out on the street. Alas, he couldn't see any of it, and he just assumed that The Cleaner had fled. Sapphire Comet staggered away, leaving him there.

As Norman was lying on the ground, life slowly slipping away from him, all he could do was watch the street light above him flickering away at irregular intervals. **PO**

SUPERVÄLIINPUTOAJAT

Supervoimat tuo mieleen laajaa mediajulkisuutta nauttivat supersankarit urotekoineen, tai sitten voimiaan pahaan käyttävät superroistot salaisissa tukikohdissaan. Mutta onko salamavalojen välkkeessä kiiltelevä spandex tai uskollisten kätyrien armeija koko totuus? Teen katsauksen vähemmän valovoimaisiin supervoimien haltijoihin - kunhan ensin löydän heidät.

Aloitan soittamalla supersankariasiamiehelle. Hän kertoo, että supersankareiden toiminta on luvanvaraista. Vain pieni osa supersankarivalvontavirastoon lähetetyistä supersankariushakemuksista hyväksytään. Supervoimien arviointiprosessi on monimutkainen ja vaatii lausunnon muun muassa suojelupoliisilta, säteilyturvakeskukselta ja yleisurheiluliitolta. Noin kolmasosa virallistetuista supersankareista työskentelee valtion supersankareina, ja kaksi kolmasosaa yksityisinä elinkeinonharjoittajina. Suurin osa niistä, joiden hakemus hylätään, löytää itselleen supervoimiansa hyödyntävän työpaikan teollisuudesta tai palvelusektorilta. Pienempi osa hylätyistä ei tyydy hanttihommiin vaan liittyy järjestäytyneeseen rikollisuuteen ja kohoaa siellä usein korkeaan asemaan.

”Lööpeissä ja nettivideoissa näkyy yleensä juuri noita yksityisyrittäjiä”, supersankariasiamies Aarne kertoo. ”Heidän on tärkeää olla jatkuvasti esillä jo ihan sponsorisopimusten vuoksi ja lisäksi alalle päätyy lähinnä henkilöitä joista on kiva katsella ihanan tiukkaan spandexiin puettuja vartaloitaan peilistä ja kuvista ja esitellä treenattuja öljyttyjä lihaksiaan takahuoneessa ja poseerata ilman… kröhöm, ja siis valtion supersankarit taas pitävät matalaa profiilia”, Aarne selvittää.

”Sitten on vielä niitä, joiden supervoimat eivät ole kaupallisesti hyödynnettävissä. Se on vähän hankala tilanne, jos henkilö on saanut supervoimillaan edes vähäistä huomiota. Ihan perusduunariksi ei ehkä haluta palata, ja monet työnantajat syrjivät henkilöitä joilla on heille hyödyttömiä supervoimia, vaikka ei sitä tietenkään suoraan myönnetä”, Aarne paljastaa.

Saan Aarnelta vinkin pienestä syrjäytyneiden supersankareiden kommuunista jonka pitäisi löytyä hylätystä rakennuksesta Kontulassa. Löydän rakennuksen helposti. Ovi on kuitenkin teljetty eikä huuteluuni vastata ensin mitään. Kun vakuuttelen olevani toimittaja etsimässä haastateltavia olen pian sisällä moneen kertaan käteltynä, istun asunnon ainoalla pehmeällä tuolilla ja neljä erikoislaatuista henkilöä istuu puoliympyrässä edessäni ilmeet täynnä odotusta.

”Täällä käy lähinnä nuorisohuligaaneja riekkumassa. Ne kai luulevat saavansa kiksejä meidän kiusaamisesta”, Viuhahtajaksi esittäytyvä lyhyehkö mahakas mies selittää tylyä ensivaikutelmaa. ”Jos ne käyvät ihan päälle, me usutetaan Naksauttaja niiden kimppuun. Aika äkkiä se riehuminen loppuu kun on lonkkanivelet pois sijoiltaan”, Viuhahtaja virnuilee.

Naksauttaja on ryhmän ainoa nainen. Hänen kasvonpiirteistään ja iästään on vaikea saada selkoa meikkikerrosten alta ja minua pelottaa katsella kun hän huojuu platform-korkkareissaan. ”Viuhku tykkää hiukan liioitella. En minä ole keltään muljauttanut isompaa niveltä paikaltaan vuosiin, paitsi pari kertaa fanilta maksua vastaan. Ja silloinkin oli vastuuvapauslomake allekirjoitettuna. Haastemies on nykyisin hetkessä ovella”, Naksauttaja harmittelee ja haikailee selvästi menneiden superpahiksen vuosiensa perään.

Viuhahtaja toimi taannoin hetken aikaa valtion supersankarina. Hänet kuitenkin irtisanottiin koeajan lopussa. ”Syytä ei aivan suoraan sanottu, mutta jälkeen päin supersankariasiamies neuvoi käymään salilla. Antoi kotiosoitteensakin, jos vaikka haluaisin kuulla muskeleistani asiantuntijan arvion. Mutta ei minusta mitään Adonista saa edes treenaamalla”, Viuhahtaja harmittelee. Hän kykenee juoksemaan äänen nopeudella, mutta vain alastomana. Neppareilla varustettu trenssitakki on kuulemma nopein vaate riisua ja kevyen toppauksen ansiosta sillä tarkenee kolme vuodenaikaa ilman alempia kerroksia. Työttömätkin supersankarit ovat aina valmiina, odottaen tilaisuuttaan palata parrasvaloihin.

”Kyllä minä sitä treenaamista kokeilinkin, mutta lopulta se vain pahensi tilannetta. Nimittäin kuntosalin juoksumatto leikkasi kiinni ja syöksyin läpi parista lasiovesta ja toisen kerroksen ikkunasta”. Viuhahtaja esittelee rollaattoriaan. Lukuisten haavojen lisäksi onnettomuudesta jäi myös pysyvä tasapainoaistin häiriö. ”Olen minä käynyt aina välillä työhaastatteluissa ja sponsoreiden juttusilla. Rollaattori herättää tietenkin vähän kysymyksiä, mutta yleensä siellä todetaan että tämä taisikin olla tässä ja kiitos käynnistä vasta siinä vaiheessa kun pitäisi esitellä supervoimia ja tempaisen takin auki”, hän huokaisee.

Vieraan kunniaksi päätettiin keittää kahvia. Pilkkihaalareihin ja niiden päälle puettuihin boksereihin pukeutunut parimetrinen Jäämies tuo minulle varovasti mukillisen paksut rukkaset käsissään. ”Sanon aina kaikille, että tämä minun jäädytysvoimani johtuu harvinaisen huonosta ääreisverenkierrosta”, Jäämies kertoo. ”Lääkärit tuhahtelevat tälle selitykselle, mutta ei niillä ole mitään parempaakaan tarjota. Tämmöinen minä olen aina ollut.”

Kyselen muilta, mistä he ovat saaneet supervoimansa. Viuhahtaja välttelee aihetta jostain syystä ja antaa vain epämääräisen maininnan jostain kokeista. Naksauttaja kertoo monimutkaisen ja useille sivupoluille harhailevan tarinan villeistä nuoruusvuosistaan. Ilmeisesti hän sai radioaktiivisen kiropraktikon puremasta kyvyn muljauttaa uhriltaan minkä tahansa raajan nivel pois paikoiltaan lähes pelkällä kosketuksella.

Porukan neljäs jäsen on Weejun, joka esittäytyy ihmisen ja jonkin ulkoavaruuden olennon risteytykseksi. Hän kertoo pystyvänsä pudottautumaan vahingoittumatta kymmenestä metristä kovalle alustalle istualleen. Weejun hyödynsi supertakamustaan työskentelemällä muutamia vuosia pellenä sirkuksessa, mutta sirkuksen uudistuessa hänet korvattiin monipuolisemmalla esiintyjällä.

Jäämies on lyhyen yksityisyrittäjän uransa jälkeen toiminut muun muassa baarimikkona ja kalatukun pakkaamossa, mutta ahdistuu nopeasti hanttihommissa. Muut nyökyttelevät ja myöntävät että rahasta tekee koko ajan tiukkaa ja pullojakin välillä kerätään, mutta vaatimattomat työt eivät vain kiinnosta. Työtön supersankari on heikossa asemassa, sillä merkintä supervoimista monimutkaistaa työttömyysavustusten saamista. Naksauttaja julistaa että hän ei mitään almuja lähde anelemaan. Hänellä on superpahiksen päiviltään ”jotain pientä sukanvarressa” – toisaalta hänellä on niiden muistona myös seurantapanta nilkassa.

”Totuus on se, että nämä meidän supervoimamme ovat ihan paskoja. Ei näille ole kellään nykypäivänä mitään järkevää käyttöä”, Jäämies avautuu. ”Meillä olisi kaikilla asiat paremmin, jos olisimme piilottaneet kykymme. Mutta kun sitä huomaa omaavansa supervoimat, ja kuulee kaikenlaisia supersankareiden menestystarinoita, niin houkutus täyttää supersankariushakemus on liian suuri.” Tarpeeksi vaatimattomat yli-inhimilliset kyvyt olisi helpompi pitää omana tietonaan ja hyötyä niistä arjessa. ”Tiedän erään pizzakuskin, joka saa joka kerta 5 oikein lotossa. Ja lankoni saa aina pakkaukset auki ‘repäise tästä’ -kohdasta”, Jäämies paljastaa.

Utelen, että eikö superpahiksen ura ole houkutellut muita kuin Naksauttajaa? Weejun ja Jäämies toteavat ettei heidän kyvyistään olisi siihenkään. Viuhahtaja myöntää harkinneensa asiaa, mutta tuli sitten järkiinsä. ”Ei sitä tarvitse kauan miettiä, että tajuaa kuinka helppo sen kioskin myyjän on antaa poliisille nolottavan tarkat tuntomerkit meikäläisestä.”

Tehdessäni lähtöä syksyiseen iltaan huomaan, että kaikilla neljällä on heijastimet. Ehdotan, että hehän voisivat tehdä vaikka vakuutusyhtiön kanssa turvallisuusaiheisen mainosvideon jonkinlaista korvausta vastaan. Näyttää teineille, että kovat supersankaritkin käyttävät heijastimia.

”Me tehtiin sellainen jo. Mistä luulit meidän saaneen näin hienot heijastimet?” HL

Haluatko supersankariksi?

Apunasi on

RADIOAKTIIVINEN MÖNJÄ!

Parhaiden salaisten laboratorioiden valmistama Radioaktiivinen Mönjä™ tuottaa tuloksia jopa 30–40 vuorokaudessa – tiesi kohti supersankaruutta aukeaa!

”Hieroin Radioaktiivista Mönjää kainaloihini kuukauden ajan saadakseni siivet. Nyt Pub Kryptoniitissa ihaillaan siipiäni joka ilta. Ne ovat vasta 20 cm pitkät ja päälaellani, mutta ilman Radioaktiivista Mönjää olisin pelkkä tavis.”

”Radioaktiivisen Mönjän ansiosta minullakin on nyt ikioma Arkkivihollinen. Itse asiassa useita.”

PAKKAUSKOOT:
Aloituspakkaus 10 litraa
Perhepakkaus 200 litraa

Tilaa jo tänään!

LUKIJOILTA

VS

MAATALOUSYRITTÄJÄN PAINAJAINEN: SUPERLAPSI

Elokuun 10. päivänä viime vuonna osui käytännössä korjuuvalmiiseen kaurapeltooni ulkoavaruudesta tullut sukkula tai vastaava. Kuten usein näissä tapauksista, sukkulan uumenista kömpi poikalapsi, jonka eukkoni kanssa adoptoimme, makuukamarimme kun ei ole ollut yhtä tuottava kuin muun muassa mainittu kaurapelto, joka nyt oli peruuttamattomasti pilalla.

Superlapsen kasvatus ja maaseutuyrittäminen ovat rasite yhdessä. Sopivien tukimuotojen löytäminen EU-tukien viidakossa on vaikeaa ellei mahdotonta. Viranomaisilta saatava neuvonta ja tuki on lähes olematonta. Jo viime marraskuussa hallituksen naamioituneet erikoisjoukot yrittivät kaapata superlapsemme salaiseen laboratorioonsa missä yhteydessä paloi suuli. Euroopan unionin Maatalouselinkeinojen erityis- ja superhenkilötapauksissa talousrakennuksille aiheutuneiden vaurioiden korvaushakemus tuli bumerangina takaisin, sillä suulimme oli valmistunut ennen 1.1. 1995.

Rakennukset ovat muutenkin kovilla. Jouduin uhraamaan toiseksi parhaimman latoni Alaniityllä superlapsen sukkulan kätköpaikaksi, josta tämä voi löytää isänsä perinnön aikuistuttuaan. Asuinrakennus on kärsinyt toistuvia vaurioita superlapsemme hallitsemattomien kykyjen vuoksi, eikä sopivaa tukea tahdo löytyä korjaustöihin.

Arkemme on haastavaa. Työt ovat monesti katkolla. Nytkin lapsi leikkii navetassa. Yritä siinä sitten lypsää kun äpylit leijuvat katossa.

Kaikki uhrauksemme tulevat lisäksi valumaan hukkaan. Ei ole superpojasta tilan jatkajaksi. Ei, hänestä tulee jonkin suurkaupungin tai vähintään maakunnallisen keskuksen suojelija. Tänne jäämme maalle riutumaan eukon kanssa: kasvattavamme lapsi päätyy suojelemaan ja vaurastuttamaan kaupunkilaisia. Ei voi aitoa maahenkeä superlapseen istuttaa.

Katkera maalta -58

PALAUTTAKAA PUHELINKOPIT!

Odotan Suomenlinnan lauttaa tihkusateessa. Olen ollut jonossa jo vartin, eikä lauttaa näy. Edelläni on 50 metrin jono Pokemon Go:n pelaajia. Mahdun viimeisenä lauttaan, onneksi. Sitten keikun syksyisellä merellä 20 minuuttia ennen kuin vihdoin olen Suomenlinnassa. Viimeiset askeleet puhelinkoppiin lähes juoksen. Puhelinkoppi on pääkaupunkiseudun ainoa, ja jälleen siihenkin on jonoa: ymmärtämättömiä turisteja, jotka haluavat puhua kännykkäpuhelunsa rauhassa – ja ainakin kaksi epätoivoista kollegaa. Mahtava Möngerrysmies on matkustanut seutubussilla Vantaan Rekolasta asti. Sillä välin kun hän käy vaihtamassa platina-alusvaatteisiin, siriuslaiset ovat jo pureutuneet Maan kamaraan Myyrmäessä asti.

Itselläni Tillanderin jalokiviliikkeestä tulleesta hälytyksestä on tässä vaiheessa kulunut jo yli tunti. Vihdoin pääsen vaihtamaan huomiota herättämättömän journalistin vaatteeni ihonmyötäiseen supersankarin työasuun. Koska minulla ei ole lentokykyä, odotan jälleen lauttaa ja kuljen sillä takaisin Kauppatorille ennen kuin saatan singahtaa rikospaikalle.

Tällaista on supersankarin elämä Suomessa vuonna 2016! Konnat ovat kaikonneet ryöväämästään liikkeestä jo ajat sitten, kun ehdin paikalle. Ja koska en ole vetänyt radioaktiivista hernettä nenääni kuten Nerokas Nuusku, minulla ei juuri ole keinoja vainuta mihin suuntaan rosvot ovat suunnanneet. Jälleen yksi epäonnistunut tehtävä – eikä syy ole minun.

Supersankareiden arkea kohennettaisiin merkittävästi palauttamalla puhelinkopit joka kadunkulmaan! Kansalaisten turvallisuus paranisi ja rikostilastot kaunistuisivat, kun yhä useampi konna kannettaisiin kamarille meidän supertrikookansalaisten toimesta. Meillä nuorilla sankareillakin pitäisi olla mahdollisuus vaihtaa vaatteita nopeasti ja suojassa katseilta – ja päästä näyttämään kykyjämme! Vanhan polven sankareille kaikki oli todellakin helpompaa.

Trikoissa -90

MARJASTAJA TÖIHIN!

Syksy on jo pitkällä ja marjat ja sienet mätänevät metsiin. Tilanne on häpeällinen Suomen kansalle. Miten olisi talvi- ja jatkosodasta selvitty ilman että marjat ja sienet poimittiin metsistä? Mätänevät puolukat ja herkkutatit solvaavat sotaveteraanejamme ja menneitä nälkään kuolleita sukupolviamme.

Tilanteesta voi syyttää vain yhtä ihmistä, tai sanokaamme superihmistä: Marjastajaa. Mitä hyötyä ikinä on siitä, että henkilö on syönyt Tsernobylin laskeuma-alueen juolukoita ja saanut ihmeellisen kyvyn löytää ja poimia marjoja salamannopeasti – mutta ei käytä kykyään lainkaan! Minua hävetti olla suomalainen, kun luin edellisestä numerostanne Marjastajan päivästä. Miten voi superihminen käyttää koko päivän sohvalla *Tyylikkäin supersankari haussa* -roskaa tuijottaen ja eineksiä syöden? Se laiskuus haisi tänne asti! Marjastaja töihin! Suomen marjat ja sienet eivät enää saa mädätä metsiin, tai minä muutan Ruotsiin.

Eläkeläinen Kauvatsalta

HYSFK

SUPER-MARVIN

Marvin the Lehti 2/2016
87. numero
ISSN 1235-4007

Toimitus: Hannu Lammi (vast., HL), Teemu Ahonen, Emmanuel Arsé, Tuomas Colliander, J-P Hartikainen (JPH), Henri Heinonen, Mikael Hitruhin (MH), Timo-Jussi Hämäläinen (TJH), Saija Kyllönen (SK), Charlotte Laihonen (English language), Mixu Lauronen (ML), Sanna Lopperi (SL), Mika Oksanen (MO), Paula Oubret (PO), M. Pietikäinen, Vesa Sisättö (VS), Mamu Suonio, Harri Tavaila, Pasi Vihinen, Vesa Virri, Miia Vistilä (MV)

Taitto: M. Pietikäinen

Kuvat: Mamu Suonio (kansi), Petri Hiltunen

Paino: Sata-Pirkan Painotalo Oy

Julkaisijat: Helsingin Yliopiston Science Fiction Klubi ry.
(Osoite: Mannerheimintie 5 B 4. krs, 00100 Helsinki)

Marvin on saanut HYY:n järjestölehtitukea.